

Isten nagyfeszültsége

Mert könnyek is kellenek. Amik tisztítanak, amik gyógyítanak, amikben benne van minden, ami eddig emésztett. ➡ 5. oldal

Közösségi alkalmak

Beköszöntött az egyházi uborkaszegzon. Milyen közösségi alkalmak szervezhetők, és milyenek a jó közösségi alkalmak? ➡ 6. oldal

Debóra és a próféta

Valóságos forradalmat szeretnének kirobbantani bizonyos erők, hogy minden megváltozzon, maga az ember is. ➡ 11. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2025. AUGUSZTUS • 36. évf. 15-16. szám • Ára 5 lej

A szavak ereje

„De Isten ezt mondta Bálámnak: Ne menj el velük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.” (4Móz 22,12)

Erő lehet az ember szavaiban. Vigasztalni is tudunk, de gyötrődést is okozhatunk a szavainkkal. Vajon milyen az Isten szava, igéje? Milyen Isten igéje, amelyet Bálám által szól? Mit cselekszik az Úr az ő igéje által?

A pusztai vándorlás idején Isten választott népe eljutott Moáb földjére. Moáb nagyon megrémült Izráeltől, és királyuk, Bálák arra kérte Bálámot, hogy átkozza meg Izráelt. Bálám különös adottságokkal rendelkezett: átkozni és áldani is tudott.

Bálák és egész Moáb népe félt Izráeltől. Látták, hogy Izráel hatalmasabb, erősebb, mint Moáb. Hiszen már legyőzte Szihont és Ógot is. Ezért kérték Bálámot, hogy jöjjön és átkozza meg az izraelitákat. Bálák félelme olyan nagy volt, hogy csak ezt a megoldást látta.

Mi magunk is keressük a megoldásokat, amikor bajban, szükségben, bizonytalanságban vagyunk. Ám hol vagy kinél találjuk meg?

Sokba kerülhet, ha tévedünk. Bálám nem volt próféta, de a beszédének, szavainak nagy ereje volt. „Jól tudom, hogy akit te megáldasz, áldott lesz, és akit te megátkozol, átkozott lesz.” (6. v.) Bálák úgy beszél Bálámról, mintha Isten követe lenne. Mi ebben a veszélyes? Az, ha egy ember az Úristen helyére lép. Bálák tudta, hogy Izráelt soha nem fogja fegyverrel legyőzni. A megoldás tehát az áldás vagy az átok.

(Folytatás a 2. oldalon)

Bizonyságok Kárpátaljáról

Beszámoló a KREK lelkipásztorainak kárpátaljai szolgálati útjáról

A bizonytalanságot, ismeretlent és kiszámíthatatlanságot legyőzve vállalkozott nyolc, egyházkerületünkben szolgáló lelkipásztor arra, hogy csatlakozik a Kárpát-medencei református kezdeményezéshez: időről időre meglátogatjuk a háború következményei által sújtott gyülekezeteket és azok vezetőit, igyekezve bátorítani őket.

Így jutottunk el 2025. június 21–22-én a következő települések gyülekezeteibe: Beregszász, Mezővári, Tiszaújfalva, Tiszaásvány, Bene, Csetfalva, Sárosoroszi, Tiszabökény, Tiszapéterfalva, Nagybakta, Mezőecse, Tiszacsoma, Korláthelmec, Kiszegjóc, Aklihegy, Öregakli, Tivadarfalva, Csongor.

Általánosan érvényes, hogy az elmúlt években a gyülekezetek létszáma felére csökkent. Főleg a fiatal felnőttek és a középkorúak, kiváltképpen a férfiak hiányoznak, akik legtöbbje külföldre menekült, bujkál, vagy sajnos

besorozták. Ennek következményei lesújtóak a közösségre nézve, de a legtöbb helyen nem veszítették el reménységüket. A helyiek lehetőségeikhez mérten helytállnak. Olyan gyülekezetek is vannak, ahol az emberek buzgóbban keresik Istent, még az istentiszteletek látogatottsága is arányaiban mérve növekedett.

Bogdán Szabolcs János püspök vezetésével indult a csapat egy része Nagyváradról Beregszász irányába, június 21-én, szombaton. A Szilágyságból, illetve Nagybányáról érkező szolgatársak Batizon, majd Halmiban csatlakoztak. A határátlépés után Taracközi Ferenc, a beregszászi református gyülekezet vezető lelkésze fogadta és kalauzolta a vendégeket. Beregszászon Zán Fábian Sándorral, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspökével is találkozhattak a Királyhágómellékről érkezők.

(Folytatás a 13. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

A szavak ereje

(Folytatás az 1. oldalról)

Isten népének nem test és vér ellen van hadakozásuk itt e földön, hanem lelki harcot vív Isten vezetése alatt. Ez történik a mi időnkben is. Vajon mi Istenre hagyatkozunk? Benne bízunk, vagy a magunk okosságában?

Bálám meg akarja tudni, hogy mi az Isten akarata. (8. v.) Milyen szép dolog az, hogy Bálám az Úrra hagyatkozik! Vele akarja megbeszélni ezt a nehéz ügyet. Aztán azt látjuk a továbbiakban, hogy Bálám korlátok közé van szorítva. Éppen úgy, mint mi is mindnyájan!

„Isten ezt mondta Bálámnak: Ne menj el velük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.” (12. v.)

ÁLDOTT

A 4Móz 6,22–26-ban „így beszélt az Úr Mózeshez: Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.”

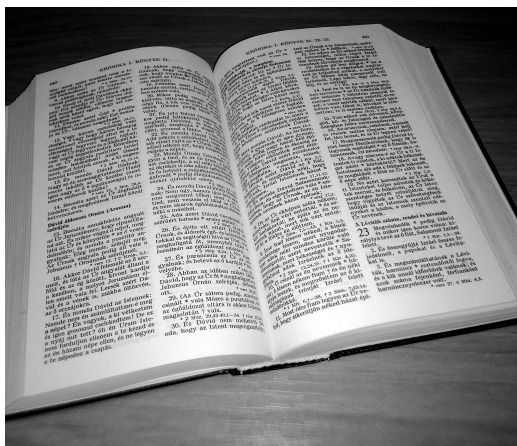
Ezek a korábban elhangzott, erővel bíró szavak, igék korlátozzák Izráel ellenségét. Isten szavai nem üresek, hanem erejük és hatalmuk van, sokkal több erejük, mint az átok szavainak!

Évszázadok múlva édesanyák vitték gyermekeiket Jézushoz, hogy tegye rájuk kezét és áldja meg őket.

Így jöhetünk mi is Urunkhoz a gyülekezet közösségében. Akkor és ott erővel és hatalommal hangzik Istenünk szava, ígéje. Most különösen a keresztségre kell gondolnunk. A keresztségben és istentiszteletünk végén nyerjük, kapjuk az áldást. Ezek Isten szavai, melyek erővel és hatalommal bírnak.

A szenvedés és a harc még jelen van ugyan az életünkben, de Istenünk áldásának erővel bíró igéi kiemelnek bennünket a cselekvésképtelenségből és a kicsinyhitűségből.

CSOMAY ÁRPÁD

Állj ki középre!

„Egyszer ismét bement a zsinagógába, és volt ott egy sorvadt kezű ember. És lesték őt, vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádolhassák. Ő pedig így szólt a sorvadt kezű emberhez: Állj ki középre!” (Mk 3,1–3)

Jézus ismét betért a zsinagógába. Ott volt egy sorvadt kezű ember, akit senki nem vigasztalt, nem segített, csak figyeltek: meggyógyítja-e Jézus szombaton, hogy vádolhassák? Nem a beteg ember sorsa érdekelte a farizeusokat, hanem Jézus lejáratása. Egy olyan közösségbe lépett be Jézus, ahol egyszerre volt jelen a szenvedés és az ítélkezés, a betegség és a gyűlölet. És mégis belépett.

A világ azóta sem változott sokat. Ma is körülvesz bennünket a testi-lelki szenvedés, és sokszor a rosszindulat is. De Jézus ma is jelen van. Nem fordul el a megtört emberektől, nem hátrál meg a vádaskodóktól. Belép a mi világunkba is, hogy meggyógyít-

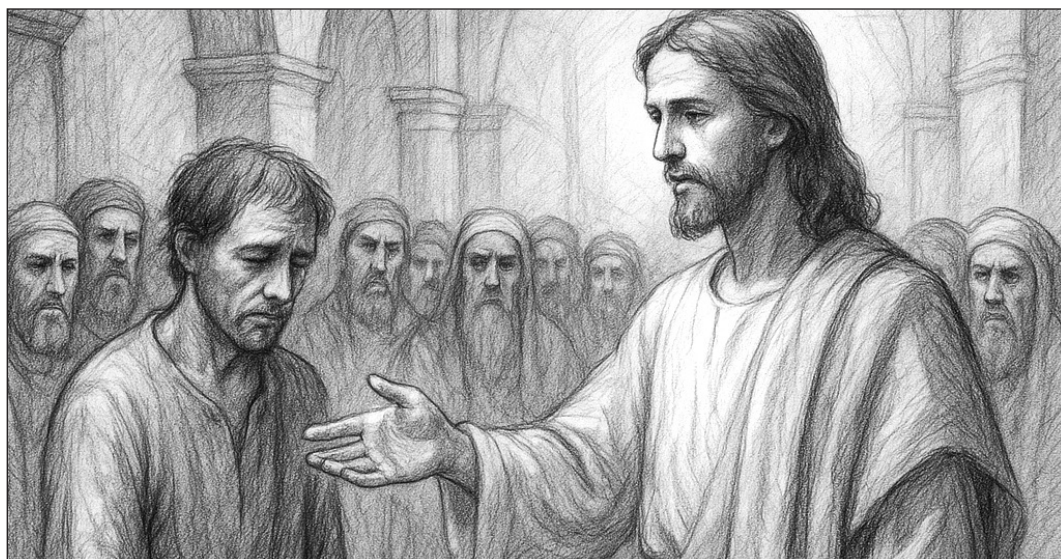
son. Ma is azt keresi, hol van megtört szív, üres tekintet, lemondó sóhaj – mert ott akar munkálkodni.

A kéz az élet jelképe: emel, dolgozik, simogat, imádkozik. De vannak életek, ahol „megszáradt” a kéz: elhalt a szeretet, a bizalom, az öröm, a remény. Jézus nemcsak testet, lelket is gyógyít. Azért jön, hogy helyreállítson, újra élővé tegyen minket.

A sorvadt kezű emberhez így szólt: „Állj ki középre!” Ez ma is szól. Vannak pillanatok, amikor Isten felszólít: ne rejtőzz tovább! Még ha gyengének, elesettnek érzed is magad, merj kiállni. Mert az igazi gyógyulás ott kezdődik, ahol a hit engedelmeskedik. Aki kinyújtja Jézus felé a kezét, az új erőt kap. Képes lesz újra szeretni, hinni, élni.

Csak el kell indulni. Csak ki kell állni. Mert ahol Jézus jelen van, ott gyógyulás is van. Ámen.

KASZANICZKI CSONGOR

Elfelejtünk élni

„Te nagy dolgokat kívánsz magadnak? Ne kívánj; mert íme, veszedelmet bocsátok minden testre – ezt mondja az Úr –, de életedet ajándéku adom neked mindenütt, ahol csak jársz.” (Jer 45,5)

Azt hiszem, hogy elfelejtjük megélni az életünket. Folyamatosan űz, hajt, szorongat vagy sürget valami. A siker utáni vágy ég bennünk. Máskor nagy megvalósításokat kívánunk. Ha pedig nincsenek ilyen ambíciózus terveink, akkor kiélni akarjuk magunkat, szórakozni, új élményeket szerezni. Azt képzeljük, hogy az élethez mindig kell valami, ami lázban tart. Többször hallottam fiatal házasoktól, hogy a gyerekvállalással még várnak, mert előtte élni szeretnének. Nem mintha a gyerek érkezése után nem lenne élet, de akkor már korlátozottak a lehetőségek, nem lehet nagy dolgokat kívánni.

Az életünk azért nagy érték, mert Istentől kaptuk. Éppen ezért minden élet fontos és megbecsülendő. Örüljünk annak, ha reggel kinyithatjuk a szemünk! Adjunk hálát azért, ha fel tudunk kelni az ágyból és elvégezhetjük a napi teendőinket. Ez mind az Úrtól való áldás. Becsüljük meg! Ezt kellett megértenie Báruknak, Jeremiás írnokának, aki nagy dolgokat kívánt magának. Talán sikert, védelmet, elismerést remélt a szolgálataért. Isten azonban a nép bűnei miatt veszedelmet készített elő. Ilyen gyötrelmes időszakban nem kell nagy álmokat dédelgetni.

Báruk nem maradt ajándék nélkül, mert ígéretet kapott, hogy életben marad. Az életünk ajándék az Úrtól. Éljük úgy, hogy megbecsüléssel fogadjuk mindazt, amit Isten kirendel, akár sok, akár kevés! Ámen!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Örömmel fogadott ige

„...szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkáto-
kat, szeretetből való fáradozásotokat és a mi
Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek
állhatatosságát...” (1Thessz 1,3)

Pál apostol írja ezeket az elismerő monda-
tokat a Thesszalonikában élő keresztyén
gyülekezetéről. Messze terjedő jó híruk „sok
zaklatás ellenére” keletkezett, mert befogad-
ták Isten beszédét: „Szentlélek örömevel.”
(1Thessz 1,6) Isten ígéjének befogadása kö-
zöttük figyelmet követelő: „Mert a mi evan-
géliumunk nemcsak szavakban jutott el hoz-
zátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes
bizonyossággal is.” (1Thessz 1,5)

Zaklatott lelkületű emberek aggodalom-
mal figyelik háborgó világunk hullámverése-
it. Felháborító körülmények között nyugta-
lankodunk valamennyien. Aggályoskodnak
a betegek, a hozzátartozók, rettegnek a még
egészségesek, és a gyógyultak félnek a vissza-
esés jeleitől. Lelkileg, testileg megszegényed-
tünk, megroskadtunk, hatalmas vesztesége-
ink vannak. Munkánk értéke csökken, pedig
még több erővel végezzük feladatainkat.
Békéért imádkozunk, és a harctereken egyre
több a vérvesztés. A szorongás és a taga-
dás alagútjaiba menekült kortársaink egyre
elkeseredettebben kapaszkodókat keresnek.
Mindenben bizonytalanok, ezért élednek a
babonák, szaporodnak a kuruzslók, ezért
születnek összeesküvés fantáziák és lesz
mindenkiből mindenben jártas mindentudó.

A HÍVÓK FELELŐSSÉGE

Óriási a mi keresztyén szolgálatunk felelős-
sége ezekben az időkben. Lelkészeink, pres-
bitereink, hívó gyülekezeti tagjaink ritka
nehéz, de jóra fordítható körülmények kö-
zött világító lámpások és békés menedékek
lehetnek, mint vigasztaló testvérek. Sajnos,
sok keresztyén is elveszítette bizodalmát, és
nemhogy mentésre igyekvők lennének, in-
kább mentésre szoruló bizonytalanok, akik
rontják a Krisztus követőinek pozitív kiállá-
sát. A bajban gyakran előjönnek a lélek gyer-
mekkori hibái, és az ingadozó hitűt a kétel-
kedés mocsarába fojtják. Szomorú, ha önző

testvérré ismerünk, elkeserítő, ha elutasító
atyafival találkozunk.

Istennek hála megmaradtak a hitvallók
örvendező közösségei a gyülekezetekben!
Amint Thesszalonikában, úgy itt és most is
jelentkeznek azok, akik a mai zaklatott világ-
ban készen állnak a segítségre. Ők azok, akik
befogadták az evangéliumot a Szentlélek örö-
mével. Ők azok, akik nemcsak meghallották
a mennyei üzenetet, hanem azt úgy is fogad-
ták, mint erőt, amivel mindenkor erősödnek
és erősítenek másokat. Vették a Szentleket,
hogy annak hatalmában éljék a sors szeszé-
lyes változásait, és a keletkező viharokban
támaszok legyenek. Bizodalmat kaptak, amit
továbbadnak, hogy a veszni látszó biztonság
visszahozható legyen a megrendült világba.

HIT, REMÉNY, SZERETET

Remélhetőleg minden gyülekezetünkben
megmaradtak azok, akik örvendező lélek-
kel őrzik a nyáját, visszahívják a távol ma-
radókat, és megújult erővel hirdetik Isten
jóakarátának evangéliumát. Pál apostol le
is írta a Krisztus által életre hívott egyház
meghatározását a hit, remény és szeretet ösz-
szefüggésében. Amikor mi keressük a mi mai
egyházunk létalapját, tudnunk kell, hogy az
megvan, és mindenkor felmutatható. Csupán
annyit kell tennünk, hogy újból elismételjük
a mennyei üzenetet. Aszerint élünk, ahhoz vi-
szonyulunk, és erre hívjuk a még szorongás-
ban élőket. Az apostol a közösségben először
a hitből eredő munkát méltatja. Másodszor
a szeretetből való fáradozást. Harmadszor az
állhatatos reménységet.

Az apostol öröme abból fakad, hogy a
legkeserűbb helyzetekben is testet öltenek
a legfontosabb értékek. Ezek nem lesznek
elméletek, nem ábrándok, hanem munká-
ban fáradozással állhatatosan megszerzett
kincsek. Ajándékok, amelyek örökkévalók,
amelyek jelen vannak viharban és napfény-
ben, betegségben és egészségben, bölcsőnél
és ravatálnál. Jelen vannak velünk, hogy
munkálkodó hittel, fáradozó szeretettel és
állhatatos reménységgel építsünk romokon,
szolgáljunk egymásért, imádkozzunk erővel!

CSÚRY ISTVÁN

**Tölts el
minket a te
békességeddel!**

„Örüljétek az Úrban mindenkor;
ismét mondom: örüljétek!” (Fil 4,4)

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy
most is öröme hívsz. Nem azért, mert
minden rendben van körülöttünk, ha-
nem azért, mert te velünk vagy minden
helyzetben. Pál apostol szavai mélyen
megérintenek, hiszen ő börtönben, be-
tegen, a halál árnyékában is örömmel
fordult feléd. Engedd, hogy mi is így
nézzünk rád, így közeledjünk hozzád!

Tudjuk, Urunk, hogy az öröm nem
a körülmények függvénye, hanem a
hozzád való tartozás biztos jele. Segíts,
hogy az örömünk benned gyökerezzen,
nem pedig a sikereinkben, a kényelem-
ben, az elismerésben. Töltsd meg szí-
vünket mennyei reménységgel, hogy ne
a láthatókra nézzünk, hanem a láthatat-
lanokra. Add, hogy lássuk azt az örök
jutalmat, amit Krisztusban készítettél
nekünk.

Formálj minket olyan szeliddé, ami-
lyen a mi megváltó Krisztusunk is volt!
Nem közönyösek vagy megalkuvók
akarunk lenni, hanem alázatosak, akik
bátran ragaszkodnak hozzád minden
élethelyzetben. Taníts meg bízni benned
akkor is, amikor nem értjük, hogy mi
miért történik! Amikor próbák jönnek,
adj békességet! Ne engedd, hogy az ag-
godalom ránk telepedjen, sokkal inkább
uralkodjon a te békességed a szívünk-
ben!

Most eléd hozzuk kéréseinket, de
nem panaszkodva, nem követelőzve,
hanem hálával az irántunk való szerete-
tedért. Kérünk, légy a betegekkel, és adj
nekik gyógyulást! Légy a gyászolókkal,
a fájdalmat hordozókkal, a szenvedés-
ben megkeseredettekkel, és vigasztald,
erősítsd, bátorítsd őket! Köszönjük
mindazt, amit eddig kaptunk tőled, a
földi és mennyei ajándékokat, az életün-
ket, a megváltás ajándékát, és a közös-
séget veled.

Urunk, tölts el minket a te békessé-
geddel, amely minden értelmet felülha-
lad! Őrizd meg a szívünket és a gondo-
latainkat a Krisztus Jézusban, és add,
hogy az örömünk rólad tanúskodjon
mások előtt is! Ámen.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Az öröm forrása

Még elevenen él emlékezetemben az a kép, amelyet egykori ószövetséges professzorunk festett elénk arról, hogy a bibliai idők héber embere számára mit jelentett az öröm. Így írta le: az szerzett örömet az ószövetségi zsidó embernek, ha a saját szőlőseben, a saját pálmafája alatt pihenve kortyolhatta a saját borát, ehette az aszalt datolyát és fügét, s körülötte ott volt a családja, ott szaladgáltak gyermekei.

A mai közel-keleti híreket nézve valahogy megértem ezt a nagyon is kézzelfogható képet az örömről, hiszen a légiriadók és robantások közepette valóban áldás és öröm, ha békében ülhet az ember családjával pálmafája alatt, s nem menekülni kell az óvóhelyre. Jelzem, hogy már több ezer évvel ezelőtt sem volt más a helyzet Izráel földjén, ahol állandóan jöttek és mentek a seregek. Ez tehát a zsidó ember elképzelése az örömről, áldásról, boldogságról.

MI SZEREZ ÖRÖMET?

Milyen kép él bennünk az örömről? Van-e egyáltalán örömképünk? Mert őszintén egyre többször hallom: nem sok örömöm van ebben az életben! Ennyire kiveszett az örömünk az életből, a családból, a gyülekezetből? Pedig Pál apostol is azt mondja: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!” (Fil 4,4) És még mielőtt azt vágánánk Pál fejéhez, hogy na persze, ő könnyen beszél, azelőtt hadd mondjam el, hogy éppen Filippiben vádolták meg ártatlanul, botozták meg, zárták börtönbe jogos ítélet nélkül. S ha a többit is ide számítjuk: hányszor kellett menekülnie, meg is kövezték, meg is akarták gyilkolni, hajótörést szenvedett, vipera csípte meg..., akkor elmondhatjuk, hogy nem csak úgy könnyen beszél. Sok szenvedésen ment át, mégis öröme és örövendezésre buzdít. Hogyan lehetséges ez? Járjunk most utána!

Isten, mikor megteremtette a világot, jónak és szépnek látta, örömet lelt benne. S az embert is azért teremtette, hogy „az ő teremő Istenét igazán megismerje, szívből szeresse, és örök üdvösségben vele éljen, őt dicsérje és magasztalja.” (HK 6. kérdés) Örök üdvösségben, azaz örök örömben Vele éljen. Öröm, gyönyörűség kertjébe helyezi az embert, mert ezt jelenti az Éden szó. Csak az ember örömet kevert az örömben, mert nem Istenre hallgatott. Ezért kellett eljöjjön Jézus, hogy helyreállítsa a mi örömünket.

AZ ÖRÖM FORRÁSA

Két helyen olvassunk az evangéliumban arról, hogy Jézus a saját öröméről beszél: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök tel-

jes legyen.” Jn 15,11 és Jn 17,13. Mindkét helyen Jézus örömét az Atya akaratának betöltése adja. Azaz Jézus megmutatta nekünk, hogy mi adja az örömünk forrását: Isten közelsége.

Már a zsoltáros is így vall Isten jelenlétéről: „Nagyobb örömet öntöttél szívembe, mint amikor a búza és a bor bőven terem.” (Zsolt 4,8) Pedig a sok búza és bor gazdagságot jelent, s bár a közmondás úgy tartja, hogy a pénz nem boldogít, mégis sokan azt mondják, hogy igen, mert boldogságot lehet venni rajta. Erre azt mondja a zsoltáros, hogy minden gazdagságnál, minden pénznél nagyobb öröm az Isten jelenléte.

S ha az újszövetségre nézünk, kézzelfoghatóan is igaz ez, hiszen akik Jézussal találkoznak, örömmel telnek meg.

Már a kisded jászolbölcsőjétől örvendezve mennek haza a pásztorok, örömmel újságolja Filep Nátánaelnek, hogy megtaláltuk, akiről írtak a próféták (Jn 1,45), örömmel megy el a vak, a béna, a görnyedt hátú, mert megbocsáttattak bűneik, s az emmausi tanítványok is így szólnak egymáshoz: „Nem hevílt-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?” (Lk 24,32) Ez az öröm azonban nem tud az emberben maradni, kiárad, kitör belőle: „Jöjjetek, ujjongjunk az örömtől az Úr, a mi üdvünk sziklája előtt.” (Zsolt 95,1) Így történt a pásztorokkal is, akik mindenkinek elmondták, amik történtek, de a gadarai megszállott is „elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.” (Lk 8,39), vagy éppen az emlegetett emmausi tanítványok is visszafutnak Jeruzsálembe, ahonnan most érkeztek megfáradva, hogy elújságolják a többieknek: láttuk az Urat! Nagyobb örömet ad az Úr minden földi örömnél, mert Ő a mi örömünk forrása.

AZ ISTENNEL TÖLTÖTT IDŐ

S ha belegondolunk egy cseppet, akkor rájövünk, hogy a kereszt a mi örömünk forrása! Mert Isten jelenléte boldogság, de mi az ellenségei lettünk, kiűzöttünk az Édenből, az öröm, a gyönyörűség kertjéből. De azt mondja Pál: „Mivel tehát megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Óáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk...” (Róm 5,1–2) Jézus által lehetünk ismét Isten mellett, ez pedig az Ő áldozata, keresztye által vált lehetővé. Így lesz a mi örömünk forrása Krisztus keresztye. S ha Isten jelenléte ad örömet az ember életében, akkor felmerül a kérdés: ha kevés az örömünk, talán nem azért van, mert kevés az Istennel töltött időnk?

S azt sem szabad elfelejtenünk, hogy Isten nemcsak egykor akarta az embert örömben részesíteni, hanem ma is az a célja, hogy a mi életünk vele örök örömben és üdvösségben legyen. Ezt az eljövendő örömet Jézus találóan a királyi menyegzőhöz hasonlítja, hiszen mi lehet pompásabb, örömtelibb, mint egy királyi lakoma! Pál is azt írja a korinthusiaknak erről a mennyei örömről: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknak.” (1Kor 2,9)

Most már csak egy kérdés maradt hátra. Mindenki öröme vágyik az életében, Isten pedig örömet akar adni az ember számára. Ha Isten úton-útfélen felkínálja, miért nem kell sok embernek? Igaza van a zsoltárosnak, mikor azt mondja, hogy bolond az az ember, aki szerint nincs Isten, akinek nem kell az Isten. (Zsolt 53,2) Kedves testvérem, te nem azok közé tartozol, akik bolond módjára elutasítják Istent, ugye? Légy bölcs, aki keresi Őt!

Isten nagyfeszültsége

Legszívesebben csak úgy itt hagynám ezt a címet, talán egy képet mellékelnék egy hatalmas póznáról, és nem írnék semmit. Egészítsd ki te, kedves Olvasó, hogy neked mit jelent! De nem tehetem, mert írnom kell róla. És nem a szerkesztő kérésére, de valami sokkal hatalmasabb, erősebb késztetés miatt.

Egy élmény miatt. Bent ültem a templomunkban, a délutáni nap besütött (csak ritkán látom ilyen megvilágításban), és valami egészen különleges történt. Egy baráti beszélgetés alatt elkezdtem érezni azt, amit nem tudok másként leírni, csak amint a címben is megfogalmaztam: nagyfeszültség. Nem emberi, de isteni. Szent. Tiszta. Erős.

Pedig a nagyfeszültségről valami más jut eszünkbe. Hatalmas villanyoszlopok között több tíz méteres magasságban, vastag huzalokon zizeg az energia. Elérhetetlen, megfoghatatlan. Vagy egy tragédia híre, amikor valaki közel merészkedik a sok ezer volthoz, és belehal ebbe a közelségbe.

Ez a találkozás nem volt ijesztő, nem éreztem magam életveszélyben, épp ellenkezőleg. Valami erővel és léttel töltött meg. És éreztem, ez nem csak nekem jelent valamit, nem egyszerű, szubjektív élmény, de sokkal több. Egy zizegő életjel abban a közösségben, amelyben élek. És az a pillanat, amikor nem mondja a csipkebokorból megszólaló Hang, de magadtól is tudod és érzed: le kell vinned a saruidat, mert szent az a pillanat, amit megélsz.

A SZÉL FÚJ, AHOVÁ AKAR

János evangéliuma örökítette meg Jézus és Nikodémus találkozását és beszélgetését.

Amikor Szentlélek Istenről beszél a Fiú, épp ezzel kezd: a szél fúj, ahová akar, így van mindenki, aki Lélektől született. A Lélek szele ott és oda fúj, ahová akar. És azt hiszem, akkor fúj, amikor akar. Semmiben nem tudjuk befolyásolni. Sokszor tapasztaltam, megéltem, hogy akkor és ott is fúj, ahol én azt nem érzem. Egy csendes, délutáni istentiszteleten, amikor alig vagyunk. Egy baráti beszélgetés alatt, amely nem is úgy indult, hogy te azt gondoltad volna, abból bármi is lesz. Egy csendes pillanatban, amikor Gyökössy Endrével szólva megcsendül a csend, amitől már nem félsz.

És amikor feltámad ez a szél, bizony felkavar sok mindent. Teljesen megváltoztatja az életedet.

Voltál már úgy, hogy más akart változni, és te is változtál közben? Hogy más akarta lerakni az élete terheit, és közben a te vállad is megkönnyebbült? Amikor érezted, hogy ebben Isten nagyfeszültsége volt jelen, és dolgozott rajtad is? Mert sokszor úgy változtat rajtunk Isten, hogy talán nem is akarunk, vagy akarunk, csak nem sikerül. És mikor belátjuk, hogy Ő arra képes, amire mi nem, amit már sokszor megpróbáltunk, és sosem sikerült, de elég egy jól célzott üzenet, ami Tőle érkezik, és borul minden, amiben addig éltél.

ENGEDD KI A GŐZT!

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5,16)

Sokáig nem tudtam folytatni ezt a cikket. Kellett ez a jakabi ige, amely még közelebb vitt a nagyfeszültség megértéséhez.

Kicsit idegen a református fül számára ez az ige, hisz azonnal a gyónásra asszociálunk. És kihúzzuk magunkat büszkén, önértzetesen: mi aztán nem gyónunk meg semmit senkinek! És közben ebbe belebetegszünk. Elmondják az orvosok, a pszichológusok, pszichiáterek, milyen megbetegítő, ha az, ami belülről mar és rág, nem tud kijönni. Amikor nincs az életeden, a lelkeden egy szelep, mint a kuktán vagy a tejfőző edényen, és nem sípol néha. Az a belülről feszülő-feszítő energia egyszer szétvet. Megreped a szíved, az aortád, megreped az életed.

Jakab a szelepről beszél: engeddd ki a gőzt. Engedd ki, és ezzel együtt engeddd el a bűnöket. És jön a feloldozás. Annyira szép ez a szó: oldás. Mert nemcsak valami szellemi szinten megérezhető és megtapasztalható megbocsátás feszül benne, de ott van benne az a kép is, hogy eloldozta az ember a tehenet. Ézsaiásnál olvassuk, hogy az a helyes böjt, ha megoldod az iga, a járom, az állat erejét befogó és használó eszköz köteleit, és kioldod a megbilincselte rabot. Mi a böjt? Ha le tudsz mondani arról, hogy tovább fenntartsd a magad megkötöttségét, és megoldod a magad köteleit, bilincseit, elengeded a dédelgetett bűneidet és botlásaidat.

Úgy, hogy elmondod. Jaj, de félünk ettől is! Mit szól majd a másik?! Hogy fogok ezentúl a szemébe nézni, és hogy néz majd ő az én szemembe? Sokszor a saját viszonyulásunkat vetítjük rá a másikra: én hogy néznék rá ugyanilyen esetben? Vajon a barátja maradnék? Vajon ő a barátom marad? És épp az a szép ebben a jakabi igében, hogy ez nem a kapcsolatok tönkretételéről beszél, hanem azok megjavulásáról, megjobbításáról, gyógyulásáról és helyreállításáról. Mert sokszor épp a ki nem mondott bűnök szakítanak el egymástól bennünket. A kimondottak pedig közelebb hoznak. Közösségbe kapcsolnak.

És meggyógyítanak. Lehet, utána is fáj majd itt-ott. Sokszor a gyógyulás nem azt jelenti, hogy nem fáj, hogy nincs semmi bajod. Csak annyit, hogy helyreállt a kapcsolat Istennel, az emberrel és saját magaddal. Ez az, amit a zsidó ember, a levelet író Jakab salomnak nevez. Ha minden a helyén van, és te is a helyeden vagy.

A KÖNNYEK EREJE

Mert könnyek is kellenek. Amik tisztítanak, amik gyógyítanak, amikben benne van minden frusztráció, önvád, mindaz, ami eddig emésztett. Könnyek, amelyekről azt mondja Jézus: boldog vagy, ha vannak. Boldog vagy, ha te vagy a síró. Mert a sírók megvigasztaltatnak. A sírókat Ő maga vigasztalja és gyógyítja meg.

KÖZÖSSÉGI ALKALMAK

Templomban vagy templomon kívül?

Kedves olvasó! Izgalmas kérdést fogunk most együtt körüljárni. Azért együtt, mert remélem, hogy ebben a tikkasztó melegben mindenképpen gondolatébresztő olvasmány lesz.

Nyár van, a gyülekezetekben nagyrészt szünetet tart a vallásoktatás, nincsenek bibliaórák sem, a hagyományos programok szünetelnek, vagyis beköszöntött az egyházi uborkaszezon. Vajon milyen közösségi alkalmak szervezhetők, és milyenek a jó közösségi alkalmak?

Amikor elkezdtem a szolgálatomat a 2000-es évek legelején, fiatal lelkészként kikerültem egy gyülekezetbe, vele egy egyházmegyei lelkészi közösségbe is, és észrevettem, hogy felfogásbeli, gondolkodásmódbeli és generációs szakadék tátong közöttünk, akkori fiatal lelkészek és akkori idősebb lelkészek között, természetesen tisztelet a kivételnek, mert kivételek is voltak.

Mi a gyülekezeti programok egy részével kivonultunk a templomból, ők, az idősebbek idegenkedtek ettől. Nem tudtak mit kezdeni a gitárral a templomban, felbosszantottuk őket a táborok szervezésével, és az volt a véleményük, hogy megbontjuk a református hagyományokat.

Ők úgy élték le az életüket, hogy a gyülekezeti élet helye a templom, régen hétköznapi istentiszteleteket is tartottak, az énekek kizárólag református énekeskönyvi énekek lehettek, és itt körülbelül le is zárták a gyülekezeti élet szervezését.

ÚJ IDŐK, ÚJ MEGOLDÁSOK

Mi másképp gondolkoztunk, ugyanis akkor már elkezdődött az egyháztól való elidegenedés. Mi a kis gyülekezetekben már láttuk, hogy a világ nem jó irányba megy, és a feszültség közöttünk előhozott egy kérdést: ha az emberek egyre kevésbé akarnak templomba járni, elfogadjuk így ezt a tényt, és megyünk tovább a hagyományos, kitaposott úton, vagy kimegyünk a templomainkból és elkezdünk mi utána menni az embereknek? Itt a családlátogatásra is gondolok, valamint elkezdünk gyülekezeti és egyházmegyei közösségi alkalmakat szervezni, szét nézünk magunk között és egymástól is tanulunk új dolgokat.

Az idő minket igazolt egyrészt, ugyanis évről évre azóta is egyre többféle közösségi programot szerveznek a lelkészek a gyülekezetekben, viszont azért hangsúlyoztam ki, hogy egyrészt, mert másrészt kérdés, hogy ezeknek van-e hatásuk, illetve milyen hatásuk van a gyülekezeti életre.

De van még egy kérdésem: milyen hatást kell vajon keresni? Jó kérdés, nem?

NYÁRI PROGRAMOK

Először vizsgáljuk meg, milyen nyári gyülekezeti programokat lehet szervezni.

Az egyik, amit nagyon szeretek, a vakációs bibliahét gyerekeknek. Ez a gyermekmisszió legelterjedtebb formája, ma már szinte minden lelkipásztor megszervezi. Lehet szervezni gyülekezetként, vagy több gyülekezetnek együtt. A gyermekek nagyon szeretik, énekelnek, történeteket tanulnak, játszanak. Rendszerint gyülekezeti házban, kultúrházban keresünk neki helyszínt. Egyetlen problémám van vele: pénteken véget ér a bibliahét, és vasárnap nem látom azt a sok gyermeket a templomban. Véget ér, és valahogy mintha megszakadna a fonál. Időnként megkérdezem magamtól, hogy vajon nincs hatása, vagy nem jól keresem a hatását?

A másik program, amelynek szervezésében sok ideig vettem részt szolgálati éveim alatt, az ifjúsági tábor. Mintegy tíz évvel ezelőtt láttam a hatását, mert az ificsapatok ott voltak a gyülekezetekben istentiszteleteken is. Ma őket sem igazán látjuk. Régiós ifjúsági napot is lehet szervezni, oda szívesen eljönnek, de legközelebb jobb esetben bibliaórán, rosszabb esetben a legközelebbi ifjúsági programon találkozunk velük csak.

Láttam szervezni gyülekezeti napot is, az eredmény az, hogy közelebb hozza az embereket egymáshoz, ugyanis ma szinte minden család egy-egy kis sziget, s azon belül a családtagok is gyakran különálló szigetek. Én még nem próbáltam ki, de akik már szerveztek, lelki szempontból épületesnek tartják; az eredményességét nem ismerem, mert nem kutattam.

Sok lelkipásztor gyülekezeti kirándulást is szervez, viszont a legtöbbje ugyanarról

számol be: a kirándulás nagyon jól szokott sikerülni, rendszerint részt vesznek olyanok is, akik nem templomjárók, van közösség-építő hatása ott és akkor, de bár több kiránduláson vannak túl, a résztvevők közül, akik addig nem jártak templomba, azok utána sem indultak el vasárnaponként istentiszteletre.

Így visszatérek a kérdésemhez: van-e hatásuk ezeknek az alkalmaknak, és egyáltalán milyen hatást kell keresni? Lehet, én rossz helyen keresgélek.

KÖZELEBB EGYMÁSHOZ ÉS A TEMPLOMHOZ

Hozzá voltam szokva, hogy a korábbi generációt egy-egy közösségi alkalom közelebb vitte a templomhoz is. Nem mondom, hogy egyáltalán nincs olyan, aki közülük csatlakozik az istentiszteletre járókhoz, inkább azt mondanám, hogy kevesebb, mint korábban volt.

Nem tudom eldönteni, hogy az emberek szerint ezek az alkalmak Istenhez nem visznek közelebb, vagy csak a templomi istentisztelethez való kötődésüket nem erősítik. Ugyanis lehetséges, hogy nekem van szükségem szemléletváltásra, és el kell fogadnom, hogy ez a generáció imádja Istent, de nem templomban akarja imádni, hanem esetlegesen otthonról, az online istentiszteleteken, vagy csak személyes, egyéni imákban és hitmegélésben, illetve alternatív gyülekezeti programokon.

Vágyakozik a gyülekezeti közösségbe minden generáció, legyen az gyerekprogram, ifjúsági vagy felnőttprogram, és ez a hite megélésének a helye is lehet, viszont nem vonzza őket a templomi közösség. Valószínűleg meg kell tanulnom „szőrfőzni”, fennmaradni a hullámokon, amin azt értem, hogy ha most egy újabb társadalmi változás szemtanúja vagyok, akkor még jobban ki kell lépni az evangéliummal a templomi kereteken kívülre, mint ahogy eddig gyakoroltam, és kivinni az igét, a lelkigyakorlatokat azokra a közösségi alkalmakra, amelyeken szívesen vesznek részt azok a gyülekezeti tagok is, akik viszont templomba járni nem szeretnek, mert esetleg az istentiszteleti keretek túlságosan szűkek számukra.

A mi feladatunk a magvetés. Soha nem tudhatjuk, hogy a mag, amelyet elhintünk, milyen talajba hull, és lehet, hogy elsőre megállapítani sem tudjuk, vagy másként látjuk, mint ami a valóság, ugyanis a növekedést nem mi adjuk, hanem Isten.

Kíváncsi lennék az olvasók véleményére is. Mindenkinek jó nyaralást és lelki feltöltődést kívánok!

TÓTÓS BEÁTA

Mire van feltétlenül szükségük a gyermekeinknek?

Isten igéje hangsúlyozza, hogy minden gyermeknek szüksége van szülőkre, testvérekre és olyan pozitív mintára, példára, ami jó irányba befolyásolja őt. Mit jelent ez a gyakorlatban?

A GYERMEKNEK SZÜKSÉGE VAN SZÜLŐKRE

Fontos, hogy minden gyermeknek legyenek szülei, mégpedig két szülője: egy anya és egy apa, akik szeretik egymást. Az egymás iránti szeretetük, megbecsülésük, egymáshoz való hűségük az a közeg, amiben megfelelően fejlődhet a gyermek. Sajnos ma már ott tartunk, hogy hangsúlyozni kell, minden gyermeknek nem két egynemű, hanem két különemű szülőre van szüksége: egy férfira és egy nőre, egy apára és egy anyára, akik házasságban élnek. Ez a Szentírás tanítása. Ez nem valami régi szokás vagy hagyomány, ami egykor divatban volt, egy ideje pedig kezd kimenni a divatból, hanem Isten úgy alkotta meg az embert, hogy gyermekként erre van szüksége az egészséges fejlődéshez. A Biblia nem tud arról, hogy két egynemű ember összeállhat, és szülői szerepet játszhat úgy, hogy örökbe fogadnak gyermekeket. A gyermeknek látnia kell, hogy milyen egy igazi édesapa, és milyen egy igazi édesanya.

A gyermeknek szüksége van tehát a szülőkre, de ilyen feltételekkel. Olyan szülőkre, akikre mindig számíthat. Akik mindketten a maguk helyén, a maguk sajátos férfi-női feladatait egészen természetesen, magától értetődően és folyamatosan végzik. Akik megadják a gyermekeiknek azt, amire éppen szükségük van a testi, lelki növekedéshez. Akiktől a gyermek kap figyelmet és időt, érdeklődést és törődést, oktatást és nevelést, biztatást és fenyítést, dicséretet és intést, mindig azt, amire éppen szüksége van. Akiktől megismerheti azt is, hogy ki a mi teremtető és gondviselő mennyei Atyánk, aki Jézus Krisztusban a mi megváltónkká is lett. Mit tett értünk, miért van szüksége neki is rá, és hogyan lehet odatalálni hozzá. A szülők feltétlenül kellenek ahhoz, hogy egészségesen fejlődjön a gyermek.

Tehát a gyermekeinknek szükségük van egymást szerető és róluk megfelelően gondoskodó igazi szülőkre. Adjunk hálát Istennek, ha nekünk ilyen szülőket adott. Ha azonban valakinek ez nem adatott meg, Isten pótolni tudja ezeket a hiányokat is. Mert aki megismerte Istent, mint szerető mennyei Atyját, az a vele való közösségben megkapja pótlásként azt, amit emberileg nélkülöznie kell. Adjunk hálát Istennek azért is, hogy mi Krisztus-hívókként minden erőtlenségünk ellenére, az ő kegyelméből ilyen szülőkké válhatunk. Ha pedig valaki úgy látja, hogy nem adta meg a

reá bízott gyermekeknek azt, amit meg kellett volna, és még pótolhatja, akkor lásson munkához. Ha pedig már nem pótolhatja, akkor átélheti Isten kegyelmének a nagyságát, hogy ő Krisztus érdeméért azokat a megbánt bűnöket is megbocsátja és eltörli, amiket már soha nem tudunk jóvátenni.

A GYERMEKNEK SZÜKSÉGE VAN TESTVÉREKRE

A legnagyobb ajándék, amit szülő a gyermekének ajándékozhat, egy vagy több testvér, ha ennek nincsen egészségi akadálya. Ha egy gyermeknek vannak testvérei, akkor tanul meg alkalmazkodni, és az alkalmazkodás létfeltétel, különösen az élet nehéz helyzeteiben. A testvérek között tanulja meg, milyen öröm valakinek segíteni. Akkor lesz természetes neki, hogy megtanul lemondani, várni, esetleg a másikat előreengedni, örömet szerezni, áldozatot hozni, együtt örülni a másik sikerének, vagy együtt bánkódni, sírni, ha kell. Az ilyen gyermek tanulja meg, hogy nem ő a világ közepe, és nem a többiek vannak őerte, hanem ő van másokért. De megtanulja azt is, hogy adott esetben számíthat mások segítségére, nincs egyedül.

Tehát a gyermekeinknek szükségük van testvérekre, mert a jellemük nemes kiformá-

lódásához ez feltétlenül kell. Adjunk hálát Istennek, ha vannak vér szerinti testvéreink. De ha valakinek ez nem adatott meg, Isten ezt is ki tudja pótolni. Tud adni olyan jó barátokat, olyan lelki testvéreket, akikkel sokszor közelebbi és mélyebb kapcsolatba kerülünk, mint a vérrokonainkkal. A gyülekezetnek egyebek mellett ez is az áldása, hogy ott senki nem marad egyedül. Kereshetünk, találhatunk magunknak lelki testvéreket.

A GYERMEKNEK SZÜKSÉGE VAN POZITÍV PÉLDÁKRA

Ezek útmutatókká lesznek számára, hogy így is lehet élni. Nagy a veszélye annak, ha csak negatív példák, rossz példaképek veszik körül a gyermeket, mert általában azt követi, aki ott van előtte. Csak később tud szelektálni, válogatni, és alakul ki egy bizonyos szűrője. Az állatok a kölykeiknek nemcsak táplálékot visznek, hanem megtanítják őket táplálékot szerezni is. Erre az önállóságra pedig úgy jutnak el, hogy látják, hogyan csinálják a szülők. Ugyanígy a gyermekeinknek is látniuk kell, hogyan lehet helytállni, amikor jönnek a bajok. Hogyan kell egy döntést meghozni, amikor ellene is, mellette is szólnak érvek. Hogyan kell beosztani a pénzt, időt, rangsorolni a feladatokat. Hogyan kell egymásnak segíteni, egymást biztatni. Hogyan lehet bocsánatot kérni és megbocsátani, becsületesen élni. Hogyan kell adakozni, imádkozni, Bibliát olvasni, és a gyülekezetben aktívan részt venni.

Ha egy gyermeknek rossz példát mutatnak, azzal mérhetetlen károkat okoznak az életében. Nem lehet következmények nélkül, hitvány módon élni a gyermekek előtt, mert viszontlátjuk az életükben azt, amit mi Isten nélkül, bűnként elkövettünk. Akármennyire nem szeretnénk, hogy kövessék a rossz mintát, követni fogják, mert a példa hat. Ezért fontos, hogy éljen bennünk Krisztus, igéje és Szentlelke által, hogy szülőkként őt tudjuk megmutatni a gyermekeinknek. Gyermekként pedig a szüleink rossz mintáját ne vegyük át, hanem Krisztust igyekezzünk követni, ő legyen számunkra a példa.

Tehát a gyermekeinknek szükségük van jó, pozitív példákra, amiket elsősorban azokról vesznek, akik hozzájuk a legközelebb állnak, akikkel egy fedél alatt élnek, akikkel nap mint nap találkoznak, de másokról is. Egyedül Jézus a tökéletes példakép, ő tud minket átformálni úgy, hogy nemcsak példát adott, hanem Szentlelkét is adja a benne hívóknak. Ő segítsen minket jó szülőnek, testvérnek és példaképnek lenni.

SZILÁGYI ALEXANDRA: Eszközzé

Tartós eredményeket nem csodadiéták, kapszulák hoznak, hanem a hétköznapi szokásaink megváltoztatása, mondja Szilágyi Alexandra, aki őszintén vall arról, hogyan lett túlsúlyos, önbizalom-hiányos fiatal, majd évek múltán hogyan találta meg az egészséges életmódhoz vezető utat. Ma már fitness- és személyi edzőként segít azoknak, akik vissza akarják nyerni nőiességüket, és újra jól akarják érezni magukat a bőrükben. Beszélgetésünk első része következik.

– Mostanság gyakran találkozunk az életmódváltás kifejezéssel. De vajon értjük is, mit jelent?

– Ez így igaz, bár gyakran találkozunk vele, sokan még nincsenek tisztában a szó valódi jelentésével. Az életmódváltás nem egy gyors fogyókúra, nem egy pár hetes kampány egy esküvő vagy nyaralás előtt, és nem egy múló divathóbort. Az életmódváltás egy tudatos, hosszú távú döntés, amit önmagunkért hozunk meg: a saját egészségünkért, testi-lelki jólétünkért és a jövőbeli önmagunk iránti elköteleződésből. Miért mondom azt, hogy ez nem egy „kampány”? Mert a legtöbben úgy vágnak bele, hogy kitűznek maguk elé egy konkrét célt. Például: „le szeretnék fogyni tíz kilót” és amikor ezt eléri, egyszerűen abbahagyják. Addig szigorúan megvonják maguktól az ételt, lemondanak mindenről, és keményen sanyargatják magukat. Nehéz munkával elérik a kitűzött célt, de a kérdés ezután jön: hogyan tovább? A válasz általában az, hogy visszacsúsznak a korábbi szokásaikhoz. És mivel ez a fajta koplalás, önsanyargatás nem fenntartható hosszú távon, a leadott kilók visszakúsznak. Ezzel pedig jön a csalódás, a düh, az önvád. Mert úgy érzik: „mindent megtettem, lemondtam a kedvenceimről, sanyargattam magam, mégsem maradt meg belőle semmi”. Ez az állapot gyakran mélyebb pontra juttatja az embert, mint ahonnan elindult. És sajnos sokan itt adják fel. A valóság más: tartós eredményeket nem csodadiéták, kapszulák vagy böjtök hoznak, hanem a hétköznapi szokásaink megváltoztatása. Az életmódváltás azt jelenti, hogy újratervezed a mindennapjaidat, egy egészségesebb, tudatosabb rendszer szerint, nem szélsőségekben, hanem fenntartható módon. Ez következetességet és nem tökéletességet jelent. Nem kell minden napnak tökéletesnek lennie. Nem baj, ha hibázunk. A lényeg, hogy minden nap tegyünk egy kicsivel többet magunkért, mint az előző napon.

Legyünk türelmesek önmagunkkal. Gondoljunk csak bele: hány éven át éltünk rossz berögződésekkel? Hány éve nyomjuk meg reggelente a szundi gombot ahelyett, hogy 5-10 percet önmagunk fejlesztésére fordítanánk, legyen az egy rövid torna, olvasás,

naplóírás, vagy csak egy csendes pillanat? Ne várjunk el azonnali átalakulást. Az életmódváltás nem sprint, hanem egy élethosszig tartó utazás. Egy új kapcsolat önmagunkkal. Egy új szövetség a testünk és a lelkünk között.

– Talán elárulhatjuk az olvasónak, hogy egykori konfirmándusom vagy. Hogyan alakult az életed az érettségi után?

– Valóban, 2013-ban konfirmáltam, majd 2017-ben érettségiztem. Az érettségi után két bőrönddel nekivágtam a nagyvilágnak: Budapestre költöztem, hogy szerencsét próbáljak. Felvételt nyertem az Eötvös Loránd Tudományegyetemre, de hamar rá kellett jönnöm, hogy az általam választott szak a gyakorlatban távol áll tőlem. Így fél év után meghoztam az első igazán komoly döntést: otthagytam az egyetemet. Dolgozni kezdtem egy ismert gyorsétteremláncnál, és ha lehet így fogalmazni, ott teljesen bedarált a rendszer. Soha nem voltam nádszálvékony alkat, de a gyorséttermi évek alatt teljesen elvesztettem az egyensúlyt. Az étkezésem eltorzult, és szinte el is felejtettem, ki voltam valójában. A gyorséttermi étkezés önmagában nem „bűn”, néha belefér, de a hangsúly a néhán van. Képzelnék el egy fiatal lányt egy számára ismeretlen városban, távol a családjától, aki próbál felszínen maradni, dolgozni és beosztani a pénzét. Akkoriban úgy éreztem, csoda, hogy olyan helyen dolgozhatok, ahol biztosított a napi étkezés, és nem kell plusz-

ban költenem rá. Csakhogy később rájöttem: bár nem pénzben fizettem az ételért, mégis nagy árat fizettem: a testemmel és az önbecsüléssel. Az akkori, 19 éves énem döntése elindított egy olyan körforgást, amiből csak 26 évesen tudtam kitörni. Ahhoz, hogy az életmódváltásom ne csak ideiglenes legyen, hanem hosszú távon fenntartható, komoly döntéseket kellett meghoznom: munkahelyet váltottam, elengedtem barátokat, és véget ért egy komoly párkapcsolatom is. De még mielőtt bárki sajnálni kezdene, ne tegye. Sokat veszítettem, ez tény, de vajon valóban veszteségek ezek, ha közben megtaláltam önmagam? 2025 augusztusában lesz nyolc éve, hogy Budapesten élek. Emlékszem, amikor ideköltöztem, az volt az egyik legfőbb érvem, hogy ez egy főváros, rengeteg lehetőséggel. És tényleg: a lehetőségek itt voltak, de én nem voltam készen arra, hogy éljek velük. Most, nyolc év után érzem igazán, hogy kiszabadultam saját börtönömből. Megváltam a legnagyobb csatát: önmagammal.

– Néhány éve egy sminkesként dolgozó duci kislány fotói jöttek velem szembe a közösségi oldalon, aztán ez év tavaszán a környezeted rácsodálkozott az új Alexára. Sokakat egy laborvizsgálat ijesztő eredménye vagy egy súlyos betegség vesz rá az egészségesebb életmódra. Nálad mi volt a kiváltó ok?

– Folyamatosan próbáltam kitörni a mókuserékből. Így jött az életembe a smin-

válhattam mások épülésében (1.)

kelés. Volt egy pont, amikor fájdalmasan világossá vált számomra: túlsúlyos vagyok, és már nem érzem jól magam a testemben. A csinos, nőies darabok helyett bővebb ruhákat hordtam, amelyek takartak mindent, és ez egyfajta menedék volt számomra. A nőiességgemmel való kapcsolatomban elhalványult, és egyre távolabb sodródtam attól, aki valaha voltam. Ekkor kezdtem autodidakta módon sminkelni tanulni. Úgy éreztem, ha már a testemet nem tudom formálni, legalább az arcomat szebbé tehetem. Ez lett az a kapaszkodó, amibe bele tudtam csimpaszkodni. Idővel annyira belejöttem, hogy egy profi esküvői sminkes felfigyelt rám, és lehetőséget adott, hogy mellette dolgozzak. Azt hittem, ez majd segít, de nem így történt. Bár imádtam sminkelni, a környezet, amelybe kerültem, sokszor bántó volt. Csinos, nőies nőtársaim között egy idő után úgy éreztem, hogy a tekintetek, amelyek rám szegeződnek, lenézéssel és megvetéssel teltek. Próbáltam viccelődéssel elfedni mindezt, de amikor este egyedül maradtam, ezek a pillantások újra és újra visszatértek és fájtak. Sokkal egyszerűbb volt visszamenekülni a gyorsétterem pultjai mögé, ahol bár fizikailag kimerítő volt a munka, legalább nem kellett nap mint nap önmagammal szembenéznem. Végül talán éppen ez a fájdalmas kettősség indított el. Hazautaztam a szüleimhez, és kíváncsiságból ráálltam a mérlegre. Budapesten már évek óta nem mertem ezt megtenni, nem is tartottam otthon mérleget, hogy még véletlenül se kelljen szembenéznem a valósággal. Ott, a gyerekkori otthonomban viszont nem volt hová bújni. És akkor megláttam édesanyám tekintetét. Nem szólt semmit, de a szemében ott volt minden. A szomorúság, az aggódás, talán egy kis csalódottság is. Tudtam, hogy ő az, aki mindig a legjobbat akarta nekem és akarja ma is. Az a pillantás volt az utolsó csepp. Rájöttem: nemcsak magamért kell változtatnom, hanem érte is. A szüleim mindent megtettek, hogy Budapesten élhessek, lehetőségeim legyenek, szabadon választhassak utat. Én pedig eddig csak sodródtam. De most eljött az idő, hogy valóban éljek is ezekkel a lehetőségekkel. Egyik napról a másikra elkezdtem lecserélni a szokásaimat. Nem mondtam el senkinek. Nem posztoltam, nem dicsekedtem. Csak csendben akartam dolgozni magamon, és hagyni, hogy az eredmények beszéljenek helyettem. Nem adtam fel, pedig rengeteg nekifutásom volt korábban, ám mind kudarcba fulladt. Ez viszont most más volt. Ez most belülről jött.

– Egyik világhálós bejegyzésedben hatalmas önismereti utazásként jellemezted az életmódváltásodat, mely bebizonyította számodra, hogy erősebb vagy, mint azt valaha

is gondoltad volna. Mint írod, a legnagyobb ellenfeled te magad voltál, hiszen tudtad, senki sem fog könnyörögni, hogy tedd le a pizzás csigát, és menj el helyette edzeni. Ez a változás legnehezebb része? Legyőzni a rossz szokásokat, kilépni a komfortzónából?

– Nem az a probléma, ha egy rohanós reggelen nem jut időnk rendesen reggelizni, és útközben bekapunk egy péksüteményt. A gond akkor kezdődik, amikor az egyszerű megoldásokból szokások lesznek: amikor ez a gyors, kapkodós döntés beépül a mindennapjainkba, és szép lassan rutinná válik. A sok apró, rosszul rögzült szokás összessége alakítja a hétköznapijainkat, végső soron pedig az életünket. Nálam sem egyetlen pizzás csiga volt a „baj forrása”, hanem az a többi éven át naponta elfogyasztott pizzás csiga, amely nemcsak szokássá vált, hanem

számokká is a mérlegen, amikor végül ráálltam. Parancsolni magamnak, szembenézni önmagammal: ez volt talán az egyik legnehezebb dolog. Ha valaki megkérdezi tőlem, hogy az életmódváltás könnyű-e, habozás nélkül mondom: nem az. De megéri. Azt vettem észre, hogy az életmódváltást sok helyen idealizálják, gyakran úgy ábrázolják, mintha csak néhány könnyed döntés kérdése lenne. Ez pedig sokakat frusztrál, mert nem értik, miért megy nekik nehezebben, mint másoknak. A válasz egyszerű, de fontos: ez mindenkinél más.

Sokkal könnyebb elengedni olyan szokásokat, amelyek csak néhány hónapja részei az életünknek, mint azokat, amelyek hosszú évek vagy akár évtizedek óta tartanak láncon. Fontos a támogató háttér: család, barátok, egy jó személyi edző, de a kulcs mégis bennünk van. Senki nem fogja jobban akarni nálunk. A kérdés mindig az marad: mi vajon mennyire akarjuk? És mit vagyunk hajlandók feláldozni az új életünk oltárán? Én bátorítani szeretném az embereket. Vegyenek elő egy üres papírt, egy tollat, és kezdjék el leírni a gondolataikat. Ezekből a mondatokból lehet majd útmutató, vezérfonal, amely

mentén elindulhatnak. De a szavakat tetteknek kell követniük.

– A mindennapjaid része lett az egészséges táplálkozás, a sportolás; a tükör és a mérleg pedig folyamatosan mutatja az átalakulást. Izgalmas utazás volt?

– Nagyon. Elmondhatatlanul erősen vágytam arra, hogy visszavonuljak, hogy újra kapcsolódjak a valódi önmagamhoz. A felnőtt világ sokszor kegyetlenül zárt, felszínes és követelőző. A munkahelyeken, társadalmi kapcsolatokban ritkán van tér arra, hogy az ember az igazi arcát mutassa, sokszor egyszerűen nincs rá igény. Elindultam, hogy megkeressem azt a polcot, ahová évekként ezelőtt feltettem az igazi Alexát. Rájöttem, hogy nem baj, ha elveszítek néhány embert, így legalább helyet adok azoknak, akik valóban kíváncsiak rám, és nem egy irányítható bábként tekintenek rám. 2024 májusában döntöttem el, hogy életmódot váltok. Nem kürtöltem világgá a tervemet, de a környezetem hamar észrevette: már nem hamburgert ettem ebédidőben, hanem otthonról hozott zabkását, salátákat. Sokan megmosolyogtak, volt, aki nyíltan kételkedett bennem. Zavart volna ez korábban? Talán. De ekkor már nem. Onnantól csak a céljaimra figyeltem. Elkezdtem visszavonulni a közösségi médiától, és amikor szeptemberben véget ért egy komoly párkapcsolatom, végérvényesen átkattant bennem valami. Úgy voltam vele: ha nem most, akkor mikor? Bár nem osztottam meg a külvilággal, végig dokumentáltam az utamat, mert már akkor tudtam, amit másokkal csak 2025 áprilisában közöltem, hogy nem csak magamért teszem, hanem azokért is, akiknek ugyanúgy nincs hangja, mint ahogy nekem sem volt az ő helyzetükben. A táplálkozási szokásaim 2024 májusában kezdtek változni, majd ugyanezen év júliusában csatlakozott hozzájuk az edzés is. Augusztusban, a születésnapomon, megleptem magam egy fitneszinstruktor-képzéssel. Tudtam, hogy ha végigjárom ezt az utat, akkor segíteni tudok másoknak is, ehhez pedig szükségem lesz szakmai tudásra. Ekkor mindössze négy ember tudott a tervemről, köztük a szüleim. Az életem a színpad mögött szépen lassan haladt előre. Tanultam, dolgoztam, s hogy fedezni tudjam a tanulmányaimat, vállaltam még egy munkát is: recepciós lettem egy konditeremben. Gyakran hajnali háromkor keltem, és éjfélkor értem haza. Embert próbáló időszak volt. A tükör és a mérleg folyamatosan mutatták a változást, és amikor lement az első tíz kiló, katartikus élmény volt. Korábban sosem jutottam el idáig. *(Folytatás a következő lapszámban.)*

Elhívás, tanulás, vezetés Isten szolgálatában

Dr. Király Lajos esperes-lelkipásztor a Szatmári Református Egyházmegye esperese, egyetemi oktató és hallgató, és természetesen nem utolsósorban szerető férj és édesapa. A vele készült interjúban a munkáról, a családról és a vezetés szerepéről beszélgettünk.

– Szatmári Református Gimnázium, Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet, lelkipásztori szolgálat – visszanézve a múltba látni a jelent. Mikortól láttad Isten vezetését ebben az „idővonalban”?

– Már gyermekkoromtól kezdve érzékeltem Isten vezetését az életemben. A születésem is különleges módon történt: otthon jöttem világra, mert mire megérkezett a mentő, édesanyám már megszült engem. Ezt a pillanatot a családuk mindig Isten gondviselő szeretetének jeleként tartotta számon.

Később is többször megtapasztaltam, hogy Isten megőrzött és „megmentett” nehézhelyzetekből – legyen szó betegségről vagy komoly gyermekkori sérülésekről, amelyek játék közben érték. Mindezek ellenére mindig éreztem, hogy nem vagyok egyedül.

A legmeghatározóbb mégis az volt, amikor bekapcsolódtam a gyülekezetünk ifjúsági csoportjába. Ott nemcsak az ige tanulmányozása által mélyültem el a hitben, hanem aktívan részt vettem a közösségi élet szervezésében is. Ez a szolgálat iránti vágy már ott, fiatalon megfogant bennem, és visszanézve világosan látom: Isten akkor kezdte el formálni bennem azt az elhívást, amely később a Szatmári Református Gimnáziumon és a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben át a lelkipásztori szolgálatba vezetett.

– Tanulás, tanítás – jelenleg is tanulsz és tanítasz. Melyik nehezebb számodra?

– Úgy látom, hogy mind a tanulásnak, mind a tanításnak megvannak a maga nehézségei és örömei, kihívásai és ajándékai. A tanulás gyakran csendes, belső munka, amely kitartást, figyelmet és nyitottságot igényel – önmagunk iránt is. A tanítás viszont nyilvánosabb tér, ahol nemcsak tudást adunk át, hanem példát is mutatunk: jelenlétünk, hitelességünk és emberségünk legalább annyira formál, mint a szavaink.

Egyetemi oktatóként olyan tárgyakat tanítok, amelyek maguk is a személyiség- és közösségformálás mélyebb összefüggéseit vizsgálják: képesség- és személyiségfejlesztés, társadalmi beilleszkedési zavarok, család-szociológia és pedagógia, valamint az érzelmi nevelés színterei. Ezek a témák nemcsak szakmai kérdések, hanem nagyon is személyesek: kapcsolódnak az emberi sorsokhoz, neveléshez, hithez, belső fejlődéshez.

– A család, tudom, fontos helyet foglal el az életedben. Sokrétű feladataid közepette tudsz-e elég figyelmet fordítani rájuk?

– Valóban, a család számomra nemcsak életszínvonal, hanem éltető közösség is, amely erőt ad a mindennapokhoz. Tudatosantőrekszem arra, hogy a szolgálat, tanítás és tanulás mellett is minőségi időt töltssek velük. Talán ebben az segít leginkább, hogy az egész családuk beállítottsága tanulásközpontú, így közösen is tudjuk értelmezni az élet kihívásait és örömeit.

A feleségem már fiatalon elköteleződött a tanulás mellett: érettségi után orvosi asszisztensi főiskolát végzett, majd diplomát szerzett a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen, közigazgatási szakon. A lányunk jelenleg érettségizik, és keményen készül az orvosi egyetem felvételijére. A fiunk pedig mérnök szeretne lenni, inkább reál beállítottságú, de ugyanúgy szorgalmas, céltudatos gondolkodás jellemzi.

Az év folyamán valóban sok a teendőnk, de nyáron mindig kizárólag a családé a főszerep. Ilyenkor együtt vagyunk, minden évben egy másik országot fedezünk fel – nemcsak pihenni megyünk, hanem közösen ismerkedünk is az adott kultúrával, történelemmel, tájjal. Így a tanulás nemcsak iskolai keretek között van jelen, hanem életformaként is kíséri bennünket.

– Lelkipásztorként és esperesként, akaratlanul, vezetői szerepet kell betöltened. Meglátásod szerint mit jelent a vezetői státus, miben kell a legjobbnak lenni?

– Való igaz, hogy a lelkipásztori és esperesi szolgálat nem csupán lelki elköteleződés, hanem vezetői szerepvállalás is. A gyülekezeti, egyházmegyei vagy közösségi élet irányítása során elkerülhetetlen, hogy emberek között, emberekkel együtt és emberekért vezessünk. Ezért időről időre magamnak is fel kell tennem a kérdést: mit jelent jó vezetőnek lenni?

A szociálpszichológia sokat segít ennek a kérdésnek a megértésében. Egyes kutatók

szerint a vezető legfőbb feladata a kapcsolatok ápolása: a közösség összetartása, az emberi légkör formálása, a bizalom, az érzelmi biztonság megteremtése. Más elméletek ezzel szemben azt hangsúlyozzák, hogy a vezetés lényege a feladatok pontos, eredményes elvégzése – a célok kijelölése, a teljesítmény motiválása, a szervezet irányítása.

Úgy gondolom, hogy az a jó vezető, akinél mindkét irány egyensúlyba kerül. A gyülekezet vagy egyházközség élete nemcsak lelki és szervezeti, hanem emberi, sőt közösségi valóság is. Ha csak a feladatra összpontosítunk, könnyen elveszhet az emberség. Ha csak a kapcsolatokra figyelünk, elveszhet a célirányosság. Ezért mindig törekszem arra, hogy ne csak vezetőként, hanem társ-kísérőként is legyek jelen.

– Van-e olyan igever, amely régóta elkísér az utadon, és amelyet a szolgálataid során is gyakran idézel?

– Ha egyetlen ígét kellene megneveznem, amely gyermekkori hitemtől kezdve elkísér, és ma is iránytűként szolgál a lelkipásztori és tanítói munkámban, akkor ez lenne az: „Mindent megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok.” (1Thessz 5,21)

Ez az igever számomra többdimenziós üzenetet hordoz: egyszerre jelent hagyománytisztelést és nyitottságot az újra, szellemi éberséget, ugyanakkor lelkiséget és rugalmasságot is. A keresztyén ember nem lehet sem dogmatikusan merev, sem minden újat kritikátlanul befogadó. Ez az ige segít abban, hogy a szolgálat során megőrizhessem a lényegét, de közben merjek kérdezni, vizsgálni és fejlődni.

Vezetőként is sokszor erre az ígére támaszkodom: a gyülekezet, az egyház, az oktatás területén mindig mérlegelni kell, mi az, amit továbbviszünk, és mi az, amit el kell engednünk. Ebben az ige nemcsak eligazít, hanem bátorít is: hogy ne féljünk próbálkozni – de legyen bátorságunk meg is állni annál, ami jó, ami épít, és ami Isten dicsőségére van.

Debóra és a próféta – bevezető gondolatok

Minden ember számára, aki nyitott szemmel jár a világban, feltűnhetett, hogy az utóbbi években szinte az élet minden területét érintő új elképzelésekkel, eszmerendszerekkel és az ezekkel együtt járó kihívásokkal találkozhatunk.

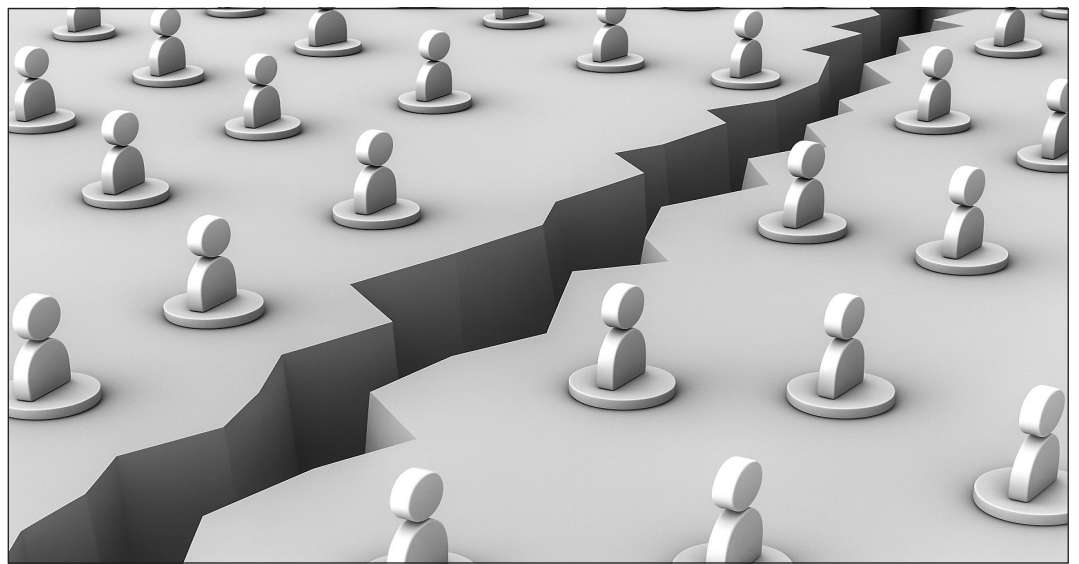
Mintha manapság minden arról szólna egyre gyakrabban és egyre hangosabban, hogy a modern vagy posztmodern társadalmak ideje leáldozóban van, és épp itt az ideje valami újat előállítani, kikísérletezni. Valóságos forradalmat szeretnének bizonyos erők kibontani, hogy minden megváltozzon, maga az ember is. Ezek a változások pedig vitákat, a viták pedig gyakran ellentéteket, ellenségeskedést és gyűlöletet szülnek. Mindezt a legegyszerűbben egy olyan példán keresztül is szemléltetni lehet, amellyel bármelyikünk találkozhat a kihívásokkal teli hétköznapi szüntelen kavargó forgatagában.

Legyen, mondjuk, ez a példa a közlekedés forradalma az elektromos gépjárművek megjelenésével és elterjedésével, vagy legalábbis az ebbe az irányba tett fontos lépések és fejlesztések az utóbbi másfél évtizedben. Ha őszinték vagyunk, talán egyikünk sem gondolta volna az első elektromos járművek megjelenésekor, hogy ezek nem többek pusztán technológiai erőfitogtatásnál. Aztán meg arra gondoltunk a legtöbben, hogy ha el is terjed szélesebb körben az elektromos közlekedés, az mindörökké megmarad majd a leggazdagabbak kiváltságának, és az ára miatt az egyszerűbb embereknek végleg elérhetetlen marad. De annak ellenére, hogy még mindig nem az elektromos gépjárművek jelentik a legolcsóbb lehetőséget egy új autó vásárlásakor, mégis azt látjuk, hogy egyre kevésbé esik az elektromos autózás az úri sportok kategóriájába. És ezzel együtt attól a pillanattól kezdve, hogy világossá vált: a belső égésű motorok uralmának lehet, hogy vége szakad, mert új kihívók érkeztek a képzeletbeli ringbe, mintha a társadalom is több részre szakadt volna ebben a kérdésben, és szinte vallásos jellegű szónoklatokat, irományokat és vitákat láthatunk a következő kérdés kapcsán: a dízel-, a benzin- vagy az elektromos meghajtás fogja megváltani a közlekedés világát?

MEGOSZTÓ KÉRDÉSEK

Természetesen nem ez az egyetlen megosztó kérdés, amely napjainkban foglalkoztatja az emberiséget. Hiszen – a teljesség igénye nélkül – ott a klímaváltozás és klímaválság kérdése, az emberi nemekhez köthető kérdések és azok társadalomban betöltött szerepének kérdése, a genderelmélet, a migráció, a háború és a béke, a hagyományosnak tekinthető és az új keletű politikai erők és kultúrák egymásnak feszülése, és még hosszan lehetne sorolni.

Mondhatnánk, hogy ezek a kérdések és viták valójában nem is olyan fontosak, hiszen nem többek az emberi fejlődéssel együtt járó melléktermékekénél. Mondhatnánk, hogy ez egy természetes folyamat. Hiszen a fejlődés és az új technológiák elterjedése egyik oldalon ellenérzéseket vagy akár félelmet is szülhet azokban, akik a régihez szoktak, és már nem nagyon akarnak kimozdulni az évtizedek alatt kiépített komfortzónájukból. Ezzel szemben a társadalom másik része meglátja és felismeri mindezekben a lehetőséget, és igenis változást szeretne, mert ettől a változástól reméli majd elérni ugyanazt a jót, amit a többiek a régi világnak köszönhetnek. Tehát gyakorlatilag az új dolgokba

vetett hit, a remény, hogy az új jobbat hoz, illetve az ezektől való félelem az, ami megoszt bennünket, és vitákat generál. De nincs ebben semmi különleges, és nincs ezzel semmi baj, mert lassan minden a helyére kerül, az új dolgok bekerülnek a mindennapi életbe, és amint a helyzet normalizálódik, a viták is el fognak űlni.

Mondhatnánk, csak éppen nem lenne igazunk.

Azért nem lenne igazunk, mert valójában a viták soha nem űlnek el. Az ember ilyen lény: folyton szeret vitatkozni, és mindig talál egy olyan témát, amelyben vélt vagy valós igazát megvédheti másokkal szemben.

A VITÁK VESZÉLYEI

Napjaink vitáit igazából két dolog teszi igazán félelmetessé és (vagy) veszélyessé. Az egyik, hogy a kommunikációs eszközök gyorsuló modernizációja és az elmúlt időszak globalizációja lehetővé tette, hogy széles néptömegek vitatkozhassanak olyan dolgokról, amikhez valójában nem is biztos, hogy értenek. Ez pedig a legtöbb esetben csak elmérgesíti a helyzetet, aminek eredményét akkor is látjuk, ha nem szeretnénk, mert mindenképp elénk kerülnek a világhá-

lón és a médiában: egymás megalázása, nyílt megszegényítés, trágárkodás és egymás nyílt fenyegetése, tömegek spontán csoportokba való szervezése demonstrációk és erőszakba torkolló tüntetések céljával, és még hosszan lehetne sorolni.

A másik dolog pedig, ami ezeket a jelenségeket veszélyessé teszi, hogy ebben a forradalmi és feszült hangulatban az emberek hajlamosak Istent is kidobni az ablakon, mint abban a bizonyos szólásmondásban a gyermeket a fürdővízzel egyetemben. Lehet azon vitatkozni, hogy egy háborúban melyik félnek van igaza, melyik autómárka jobb, be kell-e vezetni a szexuális másság iránti érzékenységet az óvodákban, lapos-e a bolygó,

vagy inkább gömb alakú – de mondja meg valaki: hol van mindebben Isten?

ISTEN BÖLCSESSÉGE

Azt hiszem, ahol és amiben Isten jelen van, abban és ott nincs helye az ilyen típusú vitáknak. Mert, ahogy Lev Tolsztoj is fogalmazott egyszer: „A bölcsességnek nincs szüksége erőszakra.” Másrészt azért sem érdemes ilyen vitákat folytatni, mert bizony sem az elektromos autózás, sem a drogok legalizálása, sem újabb nemek bevezetése, sem háborúzó országok győzelme és kudarca, sem a klímaharc vagy annak elutasítói nem fogják megváltani a világot. Sőt, a világot soha nem is kellett megváltani. Az embert pedig, nos, Krisztus megváltotta a keresztfán. A keresztyén embernek pedig bőven elég kell legyen Isten bölcsessége – mindenféle vita helyett.

Történetünk főhőse, Debóra is egy olyan személyiség, akiről nagyon sokat vitatkoztak a történelem folyamán. De ő maga nem vitatkozott, hanem helyette Isten rendjét fenntartva döntött és cselekedett, amikor szükség volt rá. És nő léte mások sem vitatkoztak vele. Ettől (is) érdekes a történet, amelynek folytatása következik.

Lelkészgyerek-találkozó Nyüveden

A 2025-ös ifjúság szolgálatának éve jegyében különleges alkalomra került sor a Bihari Református Egyházmegyében: június 23–24. között megrendezték a Παπαδόπουλος – Lelkészgyerek Találkozót, amelynek a nyüvedi Gondos Vendégház adott otthont. A rendezvény célja az volt, hogy a lelkipásztorok gyermekei, akik a társadalomban sajátos szerepet viselnek, egymás társaságában felszabadultan és őszintén lehessenek azok, akiknek születtek.

A lelkészgyerekek társadalmi szerepe sokszor félreértésekkel és előítéletekkel terhelt: gyakran címkézik őket olyan kifejezésekkel, mint „szentfazék” vagy „papgyerek”. Emiatt közülük sokan védekezésképpen különféle szerepeket öltenek magukra. A találkozó lehetőséget nyújtott arra, hogy a lelkészgyerekek olyan környezetben találkozzanak, ahol nem kell megfelelniük elvárásoknak, és ahol valóban önmaguk lehetnek.

A rendezvény elnevezése – Παπαδόπουλος (ejtsd: Papadopoulos) – a görög „lelkész fia” jelentésű szóból ered, amely Görögország leggyakoribb vezetékneve. Ez a választás egyszerre játékos és találó, utalva a találkozó résztvevőinek közös hátterére.

A kétnapos alkalmon összesen negyvenegy gyermek és szülő vett részt. A programok között szerepelt zenés áhítat, zsoltárahítat, a kisebbek számára vallásóra, a nagyobbaknak pedig olyan tematikus bibliaóra, amely kifejezetten a lelkészgyerekek élethelyzeteire reflektált. Emellett szabadidős tevékenységek – fürdőzés, játékok, pónisimogatás – is színesítették az együtt töltött időt.

A találkozó célkitűzései maradéktalanul megvalósultak. A részt vevő fiatalok megosztották egymással tapasztalataikat, megfigyeléseiket, értékes kapcsolatok alakultak ki közöttük, és jól érezték magukat. A részt vevő lelkészek pedig megtapasztalhatták az együtt munkálkodás örömét, megoszthatták

egymással gondolataikat, illetve jobban megismerhették egymást.

Külön köszönet illeti mindazokat, akik a találkozó létrejöttében szerepet vállaltak: Babes István, Bán Alpár, Filep Attila, Kállai Benedek, Kállai Melitta, Kondor Endre, Kondor Erzsike, Megyasszai-Bíró Júlia, Mikló István Boldizsár, Szigeti Ferenc Ernő, Szomor Abigél, Varga Botond és Varga Zsuzsa. A találkozót támogatta a Királyhágómelléki Református Egyházkerület és a Bihari Református Egyházmegye.

Végül, de nem utolsósorban, az alkalom létrejöttéért, megőrzéséért és áldásaiért Istennek adunk hálát.

KÁLLAI BENEDEK

Évadzáró ifjúsági istentisztelet

Ünnepélyes keretek között tartotta meg a Szatmári Református Egyházmegye ifjúsága 2025. június 22-én, vasárnap a SZIKE (Szatmári Ifjúsági Keresztyén Egyesület) havi alkalmát. Ezúttal az úti cél az egyházmegye egyik legkisebb gyülekezete, a Kakszentmártoni Református Egyházközség volt.

A kicsiny gyülekezet nem télenkedett az esemény előtti napokban, hetekben sem, hiszen számos, a levendulához kapcsolódó tevékenységen vannak már túl. A szükséges előkészületek után ide várták az egyházmegye több gyülekezetéből érkező fiatalokat, lelkipásztoraik kíséretében. Így lehettek együtt fiatalok és felnőttek, helyiek és vendégek a krisztusi élő szeretet jegyében.

Kürti Tamás házigazda lelkipásztor köszöntése után Tolnai János Bálint egyházmegyei ifjúsági előadói minőségében köszöntötte a jelenlevőket, és nyitotta meg az évadzáró alkalmat. Majd az általa és Tolnai Zelma egyházmegyei zenei előadó által felkarolt és vezetett Egri Örömondók ügyes csapata szolgált és énekelt lelkesedéssel a megjelenteknek. Örömet hirdettek és az Úr Istent dicsérték énekszóban, gitárral és furulya kíséretében.

A mintegy százfős seregnek Kovács Zsuzsanna, a Pusztadaróci Református Egyház-

község lelkipásztora hirdette Isten ígését a Mt 20,1–16. alapján. Emlékeztetett mindenkit arra, hogy Isten számára értékesek és fontosak vagyunk. Ő hív és szólít bennünket. Van, aki egyből válaszol, lesz, aki majd később jut el a válaszig. De Isten türelmesen vár, mert ő esélyt akar nekünk adni. „Jöjj, az Úr vár rád.”

Az istentisztelet második felében a házigazda lelkipásztor megköszöntötte az igehirdetési szolgálatot és az éneklő biznyságtételt, továbbá a kakszentmártoni szorgos nőszövetségi tagoknak, presbitereknek és gyülekezetnek azt, hogy helytálltak ez alka-

lommal is, és azon fáradoztak, hogy minden jelenlévő jól érezze magát. Ugyanis miután a SZIKE-istentisztelet templomi része véget ért, mindenkinek lehetősége volt arra, hogy az előkészített szeretetvendégségben részt vegyen. Lehetett fogyasztani a szokásos pizza kínálatából, de volt helyi különlegesség is, „vasalós” kenyér és levendulaszörpös víz is. Szinte minden el is fogyott, vagyis mindenkinek jólesett mind a hagyományos, ismert étel, mint a négy vasalóval szorgosan készített különlegesség.

Ezután a levenduláskertbe lehetett átmenni, fényképet készíteni és szedni a levendulából is. Közben a levendulák közé kihehelyezett igei gondolatok és imádságok mentén végzett imaséta is alkalom volt a lelki elcsendesedésre.

Köszönjük támogatóinknak az adományát, amellyel a SZIKE-istentiszteletet és a kakszentmártoni gyülekezetet is segítették. Így a Szatmár-németi Református Egyházközség, a Szatmárnémeti-szigetlankai Református Egyházközség és egy névtelenségben maradó felajánló támogatását. Köszönjük a helyi gyülekezet tagjainak a vendégszeretetét, az igehirdető és örömondó énekesek szolgálatát. Köszönet és hála legyen érte az Úristennek! Soli Deo gloria.

VARGA TAMÁS

Bizonyságok Kárpátaljáról

(Folytatás az 1. oldalról)

Azért vállaltuk ezt a szolgálatot, mert bátorítani, buzdítani, vigasztalni, felüdíteni, tehermentesíteni szerettük volna testvéreinket. Azonban már Kárpátaljára érkezésünk első óráiban kiderült, hogy mi magunk kapunk és épülünk többet a találkozások és beszélgetések révén, és ez az érzés egyre jobban megerősödött bennünk. Rokon lelkekre ismerhettünk kárpátaljai magyar testvéreinkben, hiszen a beszélgetések első mondatai után az az érzésünk támadt, hogy évtizedek óta ismerjük egymást. Álljon hát itt ebből a bizonyítatlan világból néhány egymondatos bizonyság:

István évtizedeken át, minden körülmény között harcolt az ő magyar és keresztyén népéért, minden tőle telhetőt megtevé, hogy Istenhez és egyházához közelebb vonja őket, építve Isten országát mind lelkileg, mind testileg; ma is Isten harcosa.

Ferenc időt, erőt, energiát, figyelmet ajánlott fel áldozatul, önmagát nem kímélve, másoknak biztonságot és vezetést nyújtott, meghallgatott és megosztott, figyelt és tanácsolt, a mi végtelenül bölcs és szerető Urunkra mutatott akarva-akaratlanul.

Beatrix hűségével, csendességével, alázatos szeretetével szolgálatkészen teszi önmagát sokadikká a sorban, csak hogy viszonzza Megváltója önfeláldozó szeretetét.

Lajos vendégszeretettel és kedvességgel, precizitással és mindent kigondolva, ugyanakkor esztétikai érzékkel és a finomságokra is odafigyelve adta bizonyságát annak, hogy

a Teremtő létezik, akinek a kreativitását ő maga is örökölte és folytatja.

Károly egy élethosszig tartó szolgálat után még mindig nem vonult vissza, hanem nyugodt éveiben is törekszik arra, hogy lehetőség adtán segítsen, helytálljon. Amikor csak teheti, az Ő nagy nevét dicséri.

Erika egy hónapja vesztette el fiatal testvérét, és két hete párját fogták le és vitték el katonai kiképzésre, s ő egyáltalán nem tudva, mit hoz a holnap, utolsó reménységként a jósa Istenben bíz, de készen áll akarata elfogadására, bármi legyen is az.

Szabolcsot Isten nagy teherrel bízta meg, mégis derűsen és hittel, szelíden és szeretet-

tel, komolyan és határozottsággal, tőle jövő értelemmel és bölcsességgel hozza meg a kisebb és nagyobb döntéseket.

Zsolt intelligenciájával, körültekintő figyelmességével, áldozatos szolgálatával, igényességével, örömeivel, hálájával és bizonyságtételével szolgált nekünk, akik szolgálni érkezünk; arra mutatott, Aki felemel és felüdít.

Larissza, aki mosolyával, életrevalóságával csókolomot köszön a legnagyobb természetességgel annak az idegennek, akiről semmit sem tud, miközben a zsenge élete nagyon sok sebből vérzik, maga a bizonysága a gyógyító Jézusunknak, aki magához hívja a megterhelteket.

ÁDÁM ZSOLT

Egyházmegyei gyermeknapot tartottak Kismajtényban

Negyedik alkalommal szerveztek gyermeknapot a Nagykárolyi Református Egyházmegye vallásórásai számára, ezúttal a kismajtényi kultúrotthonban. Idén a Lélek gyümölcseiről szólt az igemagyarázat, a rövid valósóra, és a játékok is eköré épültek.

Számos gyülekezetből érkeztek gyermekek, hogy június 21-én lelki közösségben legyenek más települések vallásórásaival, bibliai történetről tanuljanak, együtt énekeljenek, és sokat játsszanak. Voltak Ákosról, Bogdándról, Börvelyből, Dobráról, Domahidáról, Érendrédről,

Érkőrösről, Érszakácsiból, Hadadról, Hadanásdról, Kaplonyból, Királydarócról, Krasznamihályfalváról, Magyarcsaholyból, Magyaréresről, Nagykároly-Kertvárosból, Pelekesziből, Piskoltról, Szilágypérből, Szilágyszérből, Tasnádról, Tasnádszarvadról és természetesen a helyi gyülekezetből, Kismajtényből.

Csűrös Róbert katechetikai előadónak a program megszervezésében az egyházmegye lelkészei segítettek. Az előadó elmondta, hogy fontosnak tartja ennek az eseménynek a megszervezését. Ez az alkalom ugyanis több, mint egy egyszerű találkozás. Olyan élménytel

együttlét, ahol a gyermekek lelkiekben tudnak fejlődni. Ilyenkor nemcsak találkozni és játszani, hanem tanulni is. A gyermekek a jövő egyházának generációja, ezért fontos, hogy velük is foglalkozunk, és hogy ők megérezzék: helyük van az egyházban. Az egyház értük is van. „Ennek az alkalomnak az a többete, hogy lelkiekben valóban Istenre hangozva tudunk együtt imádkozni és lelki gyümölcsöket teremni” – fogalmazott a lelkész.

A gyermeknapon 23 gyülekezetből 185 vallásórás vett részt. Rajtuk kívül pedig nagyon sok felnőtt is jelen volt, akik az esemény megszervezésében, a gyermekek elkísérésében vagy épp azok vendéglátásában nyújtottak segítséget. A találkozó egy közös ebédrel zárult.

Köszönet illeti Kása Szabina kismajtényi lelkésznot az esemény megszervezésért, továbbá a gyülekezet ifiseit, nőszövetségi tagjait és presbiterait a programok lebonyolításában és a megvendéglésben tanúsított példás áldozatvállalásukért.

SEBESTYÉN ELEK ELŐD

Kisköri presbiterképzés Avasfelsőfaluban

A Nagybányai Református Egyházmegye soron következő kisköri presbiterképzését június 15-én, vasárnap délután Avasfelsőfaluban tartották. Avasfelsőfalu, Avasújváros, Kőszegremete, Hosszúmező, Máramarossziget és Vámfalu presbitereit hívták megbeszélésre.

A találkozó igehirdetéssel kezdődött. A helybeli beszolgáló lelkész a 2Móz 18,13–17 alapján ecsetelte, hogy Mózes jó döntést hozott: elfogadta apósa bölcs tanácsát, és bizonyos mértékben tehermentesítette magát a különböző vitás kérdések és ügyek tekintetében. Ezáltal képes volt egy új gyakorlat elfogadására, és nyitott lett a munkatársak bevonására. Tudott és hajlandó volt változtatni, újat elfogadni. Segítségére volt, hogy ez Istentől jövő változtatás volt, ezért érdemes volt megszívlelni a javaslatot. Fontos üzenet ma is, hogy érdemes és szabad új módszereket használni egyházi életünkben. Az igehirdetés ilyen módon igyekezett kapcsolódni a találkozó előadásához.

Lakatos Nella egyházmegyei presbiteri elnök köszöntő szavai után Lakatos Nándor magyarberkeszi lekipásztor *Örökség vagy elengedés? A keresztyén értékek átadása a digitális korban* címmel tartott előadást. Mint mondta, a generációk váltakozása, egymás mellett élése a többi között a hit, az egyházi életbe való belépés, a vallásosság gyakorlása szempontjából is nagyon fontos. A generációkra más és más egyházi élet és vallásosság jellemző. Különböző generációk más és más

formában éltek és élik meg vallási és egyházi életüket. Nagy kérdés, hogy mi az, amit örökségként megtartunk, és mit érdemes elengedni. A mai generációk immáron a digitális korban élnek. Vannak, akik ebbe beleszülettek, és vannak, akik ennek menet közben lettek a haszonélvezői. Nagy kérdés, hogy ezt miképpen lehetne javunkra fordítani és gyümölcsözővé tenni a keresztyén értékek átadása szempontjából. Ez, illetve a felnövő generációk bevonása az egyházi életbe nagy kihívása a lelkészeknek és presbitereknek.

A hozzászólások után a beszolgáló lelkész egy rövid egyháztörténeti beszámolóban ismertette a helyi közösség múltját, majd az avasfelsőfalui presbiterek szeretetvendégségére hívták a megjelenteket.

Istennek legyen hála e képzésért, köszönet mindenki munkájáért, az avasfelsőfalui presbiterek szolgálatáért és a szervezésért. Tegye az Úr hasznossá szívünkben az elhangzottakat, és adjon számunkra további tartalmas találkozásokat!

BALLA GÁBOR

Egyházmegyei nőszövetségi találkozó Vámfaluban

Több mint 180 egyháztag vett részt a Nagybányai Református Egyházmegye gyülekezeti nőszövetségeinek képviseletében – lelkészekkel s tiszteletes asszonyokkal együtt – az idei nőszövetségi találkozón június 28-án, Vámfaluban.

Az összejövetel Keresztúri Erzsébet amaci lelkésznő igehirdetési szolgálatával kezdődött, a 2Tim 1,5 alapján. A prédikáció a képmutatás nélküli hit fontosságára, értékre és áldásaira hívta fel mindenki figyelmét. Pál apostol követésre méltó példaként említette meg Timóteus női családtagjait. Ennek megértésére és az ebből fakadó bátorításra és erőre van szükségünk nekünk is.

Az igehirdetés és a köszöntések után a szatmári nőtestvérek bizonyoságot tettek hitükről. Az imádkozó édesanyák bibliakör tagjaiként szóltak arról, az igehirdetővel együtt, hogy mit jelent számukra a nőtestvéri közösség. E közösség erejét bemutatva a bibliai béna ember barátainak segítőkészségére helyezték a hangsúlyt: ők az akadályokat legyőzve, gyógyulást remélve vitték el az Úrhoz a szenvedőt. Ezzel a közös imádság gyakorlására bátorították a jelenlevőket is. A szünet után ünnepi köszöntőt mondott Gellén Sándor esperes, Nagy Erika királyhágómelléki nőszövetségi elnöknő, Fazakas Judit egyházmegyei elnöknő.

Majd Lakatos Norbert nagybánya-újvárosi segédlelkész tartott előadást, *Új hangok a nőszövetségben – Lépések a fiatalabb gene-*

rációk megszólításáralintegrálására címmel. Időszerű és örök érvényű kérdést feszegetett: miképpen lehet bevezetni a nőszövetségbe az új generációk nőtestvéreit. Az ifjúság szolgálatának éve jegyében fontossá vált ilyen szempontból is beszélni erről a témáról. A beszélgetésbe a résztvevők is bekapcsolódtak saját élményeik felelevenítésével. Az előadó különböző lépéseket javasolt, követésre megfontolandó példákat adott: megszólítás, kö-

zösségbe való hívás, beszélgetés, különböző programok közös gyakorlása. Ezek összességében vezethetnek ahhoz, hogy a nőszövetségek Isten segítségével hosszú távon fennmaradhassanak és szolgálhassanak.

A rendezvény közös énekléssel és szeretetvendégséggel zárult, a vámfalui nőtestvérek áldozatkész szolgálatának és vendégszeretetének köszönhetően.

B. G.

Szamos-negyediek kirándulása

Június 20–22. között nyári kiránduláson vett részt a Szamos-negyedi Református Egyházközség 30 fős csapata. Maior Erneszt Dániel és Maior Ildikó lelkipásztorok vezetésével ellátogattak Nyírbátorba, Sárospatakra, Miskolcra, Egerbe, s jutott idő Tisza-tavi hajókirándulásra is.

Pénteken először Nyírbátorba látogattunk el, ahol az impozáns református templomot csodáltuk meg, és hallhattunk a Báthoryak dicső koráról. Sárospatakon a református kollégiumot, könyvtárat és iskolamúzeumot tekintettük meg, majd a Rákóczi-vár árnyékában pihentünk. Délután csoportunk Tokaj felé vette az irányt, s a Szerelmi Pincészetben borkóstolón ingyencégek kóstolhattunk meg. Az éjszakát miskolci szálláshelyünkön töltöttük.

Szombat reggel a Deszkatemplom csendjében hallhattuk meg Isten ígését, és a templom történetével bővítettük ismereteinket, aztán a lillafüredi Szent István-barlangba látogattunk el. Délután a csoport egyik része a miskolctapolcai Elliptum élmény- és strandfürdőben pihent, a többiek a miskolci parkban sétáltak. Este az Avasi kilátóról szép panoráma tárult elénk.

Vasárnap reggel az utunk Egerbe vezetett, s az egri vár történetével ismerkedtünk meg, onnan a mezőkövesdi Matyó Múzeumba látogattunk el. A kirándulásunkat Tisza-tavi hajókázással fejeztük be.

Istennek legyen hála, hogy egészségesen és élményekkel gazdagodva térhettünk haza! Köszönjük, hogy velünk tartottak. Jövőre folytatjuk!

MAIOR ERNEST ÉS ILDIKÓ

Örömképek a jankafalvi gyülekezetből

Majálison vett részt Solyomkőváron, a Szilágyosmlyói Református Egyházmegye táborhelyén május elsején a jankafalvi gyülekezet 50 tagja.

Az áldott jó időben és festői környezetben gyorsan eltelt a nap. Volt idő egy finom bográcsos elkészítésére és elfogyasztására, játékokra, sétákra, beszélgetésekre és természetesen elcsendesedésre is. Gyülekezeti napunkat a Communitas Alapítvány támo-

gatásával szervezhettük meg. Ugyancsak a Communitas Alapítvány segítségével sikerült pingpongasztallal megörvendeztetni az ifi bibliaórákra és a vallásórákra járó ifjakat és gyerekeket, mert ép testben ép lélek – tartja a közmondás is. Köszönet a támogatásért!

Június 27-én gyermeknapot és a vallásórákat lezáró együttlétezt tartottunk gyülekezetünk 40 gyermeke számára. Volt futóverseny, kerékpárverseny, zsákfutás és kötélhúzás, kvízzjáték a tanult bibliai történetekből,

s a nap meglepetéseként ugrálóvár, pizza és fagyalt is várta a sok apróságot. Ez a programunk a Bethlen Gábor Alap támogatásával valósulhatott meg. Köszönet nekik is a támogatásért, Istennek pedig hála és dicsőség az áldott együttléteért!

JAKÓ SÁNDOR ZSIGMOND

Vendégek Lázárban

A felvidéki Vágfarkasdi Református Egyházközség és a Lázári Református Egyházközség között testvérgyülekezeti kapcsolat alakult ki az évek során. Tavaly a Lázári Keresztyén Generációk Egyesület vegyes kórusának tagjai látogattak el a felvidéki Vágfarkasdra, most az akkori vendéglátók viszonzták a látogatást.

Június 26-án, csütörtök délután érkezett Lázárba a vágfarkasdi gyülekezet 26 fős küldöttsége. Közösségépítő, a régiót bemutató programokat szerveztek számukra a házigazdák.

Pénteken Nagykárolyba látogattak, hiszen a Károlyi-kastélyt a vendégek mindenképpen látni szerették volna, mert van közös pont Nagykároly és Vágfarkasd között is. A vágfarkasdi templom építésének fő mecénása ugyanis Károlyi József gróf volt. Az ő nagykárolyi örökségét akarták megismerni. Ellátogattak a kaplonyi Károlyi-kriptákhoz is, valamint Adyfalvára és Erdődre is.

Szombat délelőtt Szatmárnémeti nevezetességeit, újdonságait vették szemügyre, délután Lázári község falvait járták be egyik végüktől a másikig, este pedig közös próbát tartottak a kórusok.

Vasárnap a vágfarkasdi lelkipásztor, dr. Erdélyi Pál hirdette Istennek ígését a Jn 3,16 alapján: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Igehirdetése végén a lelkipásztor arra ösztönözte a gyülekezetet, hogy mindenki úgy ismételje magában át az ígét, hogy közben a „világ” kifejezést cserélje fel saját nevével, így tegye személyessé az üzenetet. A lélekhatás pedig nem maradt el.

Áldott szolgálatot vehettünk szívünkbe. A vágfarkasdi férfikórus dalolása, Csukat Kamil a lázári kislány éneklése, a Lázári Keresztyén Generációk Egyesületének kórusa emelte az ünnepi hangulatot, végül vendégek és házigazdák közös éneklése koronázta meg az istentiszteletet. Hála és köszönet érte Istennek!

A két gyülekezet és énekkar tagjai mellett más fontos szereplői is voltak a hosszú hétvégi eseménynek: a lázári nőszövetség tagjai vendéglátásban ügyeskedtek, a Lázári Keresztyén Generációk Egyesülete volt az esemény főszervezője és mecénása, a támogatók pedig Lázári községi tanácsa, polgármesteri hivatala és az RMDSZ lázári szervezete.

KÉPÍRÓ JENŐ GYULA

Levendulás nyitóáhitat – „Krisztus jó illata vagyunk”

Ünnepi istentisztelettel kezdődött a kak-szentmártoni Gyógyír levendulás idei Szedd magad akciója a református templom kertjében, június 17-én, kedd délután.

Kürti Tamás beszolgáló lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket, az igét Nagy Erika

nőszövetségi elnök hirdette. A rendezvényen közel kétszázan vettek részt: nőszövetségi tagok, lelkipásztorok, családtagok, gyülekezeti tagok és érdeklődők, legalább húsz nőszövetség képviselőjében.

Az ifjúság szolgálatának éve jegyében ifjúsági énekek is felcsendültek. Nagy Erika,

a sárközújlaki gyülekezet lelkipásztora, a szatmári egyházmegye missziói szakelőadója a 2Kor 2,15a alapján („Krisztus jó illata vagyunk”) bátorított: legyünk áldássá mások számára. Köszöntőt mondott Czumbil Wilhelm római katolikus plébános és Szilágyi Noémi tiszteletes asszony, egyházmegyei társelnök és óvodavezető.

Az áhitat után lehetőség nyílt kézműves termékek, sütemények, levendulás szörp és a híres „vasalós” kenyér megkóstolására. Az imaösvény mentén igei megállók, csendesség és imádság várta a résztvevőket. A levendulaszüret és a fényképezés tette teljessé az élményt.

A szatmári óvodák évfárá értekezlete is ezen a helyszínen folyt. Végül a gyülekezet szolgálattevőinek, támogatóknak, óvónőknek, gyerekeknek és minden jelenlevőnek hálás szívvel mondtak köszönetet.

Isten áldása legyen mindannyiunk életén – hogy valóban az Ő jó illatát hordozzuk a világban!

KÜRTI TAMÁS

FRICSKA

Isten különös figyelme

Joni Eareckson 18 éves korában egy rosszul sikerült fejesugrás következtében válltól lefelé teljesen megbénult. Szörnyű szenvedéseken vergődött át a gyógyulás mind halványabbá váló reményei közepette. Végül rádöbbsent, hogy nincs tovább javulás. Ekkor megtanult szájba vett ecsettel festeni, s e téren művészi fokra emelkedett. Több ízben tartott előadást fiataloknak önmaga lelki vívódásairól, és megnyugvásáról is. Néha ezres tömegek hallgatták. Egy ilyen előadás után megkérdezte egy kamaszlány:

– És most te igazán boldog vagy?

– Igen, nem cserélném el az életemet senki máséval. Egyenesen kivételezettnek érzem magam. Isten nem mindenkivel foglalkozik ilyen különös figyelemmel, és nem avatkozik ilyen sajátos módon mindenki életébe. A legtöbb embernek megengedi, hogy a maga útján járjon... Igazán hálás vagyok Neki, hogy felhívta önmagára a figyelmemet, és megváltotta az életemet.

	VILLANY-KÖRTE	IRÁNI URALKODÓ	VEGYJEL MEITNERIUM	AZ ABC 10. BETŰJE	TULIUM VEGYJELE	
1						M
FŐNÉV-KÉPZŐ				INDUL A MÓKAI RÓMAI KETTES		
EGYETEMI DOLGOZAT			RÓMAI EGYES		TÖRÉSMUTATÓ JELE	
AMERIKAI MAGAZIN			MOLIBDÉN VEGYJELE		TOL	
	2	RUHA-MÉRET	ÁLLÓVÍZ	AZ ÖSSZES GÖRÖG SPORTJEL		
SZEPTEMBERI			TÁBLAJÁTÉK		GYORS RÉSZ!	
			SPIELBERG ŰRLÉNYE		SUGÁR JELE	
RYDBERG-ÁLLANDÓ		EGYIPTOMI TÁBORNOK		VÁR MARADVÁNYA		
		HOSSZÚSÁG JELE		A KÁLIUM VEGYJELE		
	Ü				MÉTER	

Segítségre

van szüksége vagy segíteni szeretne?

Hívjon bizalommal
hétfőtől péntekig 15–20 óra között!

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT

0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Hírszerkesztő: Varga Tamás Sándor. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Ghitea-Szabó József Levente, Fábián Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Tötös Beáta, Varga Botond, Wagner Erik. Rovatszerkesztők: Bogya Miklós, Csúry István, Kánya Zsolt Attila, Póti Eduárd-János. Szerkesztőségünk postacím: Nagyvárad (Oradea), Sulyok István utca 9. szám, Bihar megye, irányítószám: 410202. Telefonszámaink: 0765-926.002, 0259-435.386. E-mail: harangszo.ujas@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszo.ujas.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.